

Diktaturprincipens återkomst under tjugohundratalet

Autokrati, kleptokrati och Martinus 12 punkter

Lars Pallerius

2025

”Stormakternas rädsla att förlora sina fördelar och deras olust att lämna ifrån sig något av sin makt till förmån för andra stater är således det största grundläggande hindret för skapandet av en världsöverhet. Därför blir det alltmer ett uppenbart faktum att avlägsnandet av detta hinder snarare är en utvecklingsfråga än en diktatorisk maktfråga.”

Livets Bog del 4, st. 1517

Innehållsförteckning

Inledning	s. 3
Begreppsdefinition	s. 4
Den autokratiska verklighetens döds-kalleliknade ansikte år 2025	s. 5
Autokraternas internationella nätverkande – avsaknaden av en gemensam ideologi ...	s. 6
Den autokratiska reciproka strukturen	s. 7
Det autokratiska samarbetet	s. 8
Ryssland krig mot Ukraina	
– en kamp mellan Autokrati AB och den demokratiska världen	s. 10
Putin, Aleksandr Dugin och Eurasia fantasierna	s. 14
Putin, Ukraina och lögnen om valet	s. 16
Kinas och Rysslands vänskap	s. 18
Autokrati AB kapitel 1 och 2 i korthet	s. 19
Autokrati – ett politiskt system	s. 21
Putins Ryssland – en autokratisk kleptokrati	s. 22
Autokrati, kleptokrati och den dräpande principen	s. 26
Martinus 12 punkter – den samhällsbärande strukturen för fred, frihet och jämlikhet .	s. 29
Vad ska till för att förverkliga tillkomsten av de 12 punkterna på global nivå?	s. 31
Martinus och polförvandlingen	s. 33
Avslutning	s. 37
Litteratur	s. 40

Inledning

I en tid av ökande kaos, konflikter och ekonomisk-politisk oordning, är den demokratiska frihetsvågen i dag inte längre lika kraftfull som den tidigare varit. Bland stora väljargrupper i västvärlden håller det demokratiska statsskicket på att förlora sin forna förgivettagna attraktionskraft. I stället har en annan politisk kraft, den autokratiska högerpopulismen, tagit en allt större del av utrymmet på den politiska spelplanen. De autokratiska politikerna, med sina kleptokratiska böjelser, har ätit sig långt in i de demokratiska samhällsystemen världen över. Stora delar av den autokratiska retoriken går ut på att misskreditera demokratin, att beskylla den för att vara svag, instabil och opålitlig. Vidare menar megafontrattarna bakom dessa krafter att de demokratiska länder är dekadenta, vilket är det samma som sexuellt perverterade, feminiserade och importörer av allsköns mänskligt avskräde i form av flyktingar från krigszoner och så kallade ekonomiska flyktingar, vilka, enligt belackarna, kommer till väst för att leva gott på dessa samhällens bidragssystem, för att därigenom, så att säga gratis, kunna tillägna sig allehanda konsumtions- och lyxartiklar.

Den utveckling vi nu ser i dagens USA (februari-mars 2025) är djupt chockerande. Trumps sidbyte till diktaturregimernas unkna och demoraliserade skara, hans monumentala svek gentemot USA:s tidigare allierade, skakar för ögonblicket om hela västvärlden. Nu röstar USA, i sällskap med bland annat Ryssland och Belarus, emot en resolution i FN som beskriver Ryssland som aggressorn, som anfallaren, i kriget mot Ukraina. Trumps och Vances förödmjukande av Ukrainas president Zelenskyj vid den planerade påskriften av ett mineralavtal i Ovala rummet den 28 februari, får Kreml att jubla, hoppa högt och smälla med champagnekorkarna.

Ja, det går att skriva kilometerlånga spalter om vad som nu sker med Ukrainas och Europas säkerhet och framtid. Blir det till sist någon form av fredsavtal (på Rysslands villkor) kommer Ryssland att återhämta sig under en period, för att sedan fortsätta erövringskriget av Ukraina. Om Putin lyckas med det kommer andra närliggande länder att drabbas av samma öde, då Putin har som slutmål att återuppbygga ett nytt imperium med Ryssland som dess centralmakt.

Den politiska händelseutvecklingen går nu med en rasande fart. Det ena märkliga politiska skeendet efter det andra avlöser varandra, de icke-demokratiska uttalandena från Trumps sida avlöser likaledes varandra. Ibland flera gånger om dagen. Men, den här artikeln kommer inte i första hand att handla om Trump. Den kommer, utifrån Anne Applebaums bok *Autokratin AB*, att redogöra för den autokratiska strukturen, för det kleptokratiska dito och dess internationella väv av icke-ideologiska samarbeten som kännetecknar dagens autokratiska regimer. Genom att studera det första och andra kapitlet i boken, vilka utgör underlaget för den här artikeln, går det att inhämta viktig information om den autokratiska tankevärlden och dess maffialiknande ekonomiska förehavanden.

Jag kommer också i slutet av artikeln att i korthet redogöra för Martinus 12 punkter från *Livets Bog* del 1, samt likaledes i korthet redogöra för Martinus epokgörande analyser av det han benämner ”polförvandlingen”. Dvs. den inre själsliga förvandlingsprocess där människan går från att styras av sina djuriska kamp- och fortplantningsinstinkter, till att utveckla ett fredligt och humant sinnelag, vilket har ett osjälviskt tjänande av sin nästa som sin främsta uppgift. Polförvandlingen utgör kanske den enskilt viktigaste kosmiska principen eller faktorn

bakom människans utträde ur djurriket – det utvecklingsavsnitt i spiralkretsloppet¹ som vi människor för närvarande befinner oss på.

Begreppsdefinition

Autokrati – envælde

Envælde eller autokrati är ett statsskick utan maktdelning, där den offentliga makten utövas av en enväldshärskare med absolut makt, till exempel diktatur, absolut monarki och tyranni. Envælde står därför först och främst i ett motsatsförhållande till den teori om maktdelning som utarbetades av Montesquieu.

Autokrati är ofta synonymt med diktatur. En distinktion är att en autokrati har makten samlad hos en person, medan en diktatur kan ha ett kollektivt styre. Diktaturen skiljer sig även från de övriga genom att den är tänkt att vara provisorisk, och att diktatorn som regel inte ärvt sin position.

Autokrati är inte synonymt med totalitarism, men vissa former av autokrati kan vara totalitära. Dessa former av totalitarism kallas fascism, nazism eller stalinism. Traditionella former av autokrati har inte varit sådant att autokraten själv styr över alla, utan gör det med hjälp av andra. Dessa andra, vanligen en form av adel, som får fördelar genom sitt deltagande.
(<https://sv.wikipedia.org/wiki/Env%C3%A4lde>)

Kleptokrati

Kleptokrati, av klepto- och -krati (stöldstyre), är en stat som regeras av personer som utnyttjar regeringens möjligheter, naturresurser och folket för personlig vinning, ett statsskick där staten leds av tjuvar. Det kan också användas mera allmänt för stater som är korrumperade.
(<https://sv.wikipedia.org/wiki/Kleptokrati>)

Kleptokrati: styrelseskick där de ledande personerna gör sig rika på de vanliga invånarnas bekostnad.

Kleptokratisk oligarki: kleptokratier förknippas i allmänhet med diktaturer, oligarkier, militärjuntor eller andra former av autokratiska och nepotistiska regeringar där extern tillsyn är omöjlig eller inte existerar.

Oligarki är ett politiskt begrepp som syftar på fåmannavælde, det vill säga att ett fåtal personer styr genom att ha tillgång till kapital eller ärvd titel.

¹ Angående spiralkretsloppet se *Den eviga världsbilden* del 1, symbol 14 ”De kosmiska spiralkretsloppet 1”
<https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloeversikt/symbol-14/index.html> samt *Livets Bog* del 2 och 3.

Den autokratiska verklighetens dödsallelkande ansikte år 2025

Hur ser då världens politiska scener ut 2025? Går det att skönja utvecklingstrender på global nivå? Tendenser som går att förklara utifrån ett annat perspektiv än den materialistiska världsbildens endimensionella tankesätt. Dvs. att våra samhällen styrs av i det närmaste självgående ekonomiska upp- och nedgångar, slumpartade tillfälligheter och vissa politiska ledares oberäkneliga nycker utifrån den mentalt instabila dagsformen.

Ja, det gör det menar jag. Om man till exempel vänder sig till Martinus, som genom sina kosmiska analyser ger en mer övergripande förklaring på sakerna nuvarande tillstånd än den materialistiska världsbilden med sitt enlivsperspektiv och sin avsaknad av en överordnad plan för utvecklingen.

Men till att börja med håller jag mig på jorden, om jag får uttrycka mig så, och förlitar mig på några av de främsta kännarna av den politiska verklighet vi i dag lever i. Däribland den amerikanska Pulitzer-prize vinnande historikern Anne Applebaum, vars analyser av den kriminella autokratiska och kleptokratiska politiska dynamiken, internationella nätverk och samhällsomstörtande verksamhet, jag inleder denna artikel med.

Den information jag kommer att presentera i den här artikeln, om inget annat anges, har jag hämtat från Anne Applebaums böcker *Autokrati AB – Diktatorerna som vill styra världen* (Albert Bonnier förlag 2024) och *Demokratins skymning* (Albert Bonnier förlag 2020).

I boken *Autokrati AB* diskuterar Applebaum hur diktaturer idag styrs av sofistikerade nätverk utan en gemensam ideologisk grund, där ledare från bland annat Ryssland, Kina och Venezuela arbetar tillsammans för att säkra sin makt och sina ekonomiska tillgångar. Genom lögn och desinformation sprider de en bild av att de västerländska demokratierna är svaga och bräckliga. Där tidigare generationers diktatorer drevs av en ideologisk övertygelse, drivs de nuvarande ledarna av ”ett enda mål: att styra så länge som möjligt och ju fler de är, desto lättare blir det.” (baksidestext *Autokrati AB*)

På baksidestext till boken *Demokratins skymning* kan vi läsa följande.

”Det finns en djup lockelse kring starka ledare och enpartisystem, där många skaffar sig eller hoppas få möjligheter som inte finns i demokratiska system där fri konkurrens råder. Människor är inte bara ideologiska, de är även pragmatiska och opportunistiska. Till syvende och sist bryr de sig om sina familjer, hem och karriärer. Kan de gynnas av svågerpolitik och uteslutning av andra, så gör de det.”

Applebaum behandlar i boken *Demokratins skymning* ämnet ”auktoritarismen”. Hon menar ”att den är tillbaka med en farlig modern twist, som i sin mest ondskefulla form kan förgöra demokratin.” Applebaum diskuterar bland annat hur demagoger vinner den politiska maktkampen och på vilket sätt demokratier faller samman inifrån genom angrepp på det oberoende rättsväsendet och misskreditering av de institutioner som skyddar demokratin mot demagogerna.

Vad gör då de demokratiska värderingarnas fiender för att uppnå makt och inflytande? Varför får de överhuvudtaget makt? Vill människor i allmänhet leva under diktaturens ok? Röstar de på dessa diktatorer för att bli frihetsberövade, tystade och ekonomiskt utnyttjade? Och till sist, finns det en masochistisk gen hos dessa människor som gör att de väljer dessa ledare framför demokratiska dito?

Nej, det gör det inte. Dock drömmer många människor om att en stark man ska ta hand om deras och landets problem, och omvandla deras kanske ekonomiskt utsatta position till det motsatta. Drömmar och förhoppningar om guld och gröna skogar utlovas ju av demagogerna, tillsammans med en återerövrade stolthet över att tillhöra det egna landet – det bästa landet i världen. Eller snarare, att tillhöra det *riktiga folket* i världens bästa land. Ett land där endast den starke mannen, autokraten, kan lösa alla inhemska problem och utmaningar.

Men, det finns instinktivt verkande mentala krafter som, vid sidan om den massiva propaganda eller hjärntvätt som invånarna har utsatts för, gör att dessa människor, på ett sätt, inte har något annat val än att rösta fram diktatorer till makten. I Martinus terminologi benämns detta mentala tillstånd ”den enpoliga diktaturprincipen”. Denna princip, utformad i det här fallet som ett autokratiskt mindset, har en mycket stark dragningskraft på dessa grupper, vilka alltså ännu en gång i USA har röstat fram Trump som sin president. Ett val som för en demokratiskt sinnad person är en katastrof, en politisk mardröm.

Jag menar att Martinus schematiska framställning av det mänskliga psykets utveckling från instinktiv, primitiv, självbevarelse- och egendomsrättstänkande, till högentellektuell altruism, fredligt sinne, givmildhet och en oreserverad sympatikanse med alla man möter, ger den bästa förklaringen på människors politiska preferenser.

Autokraternas internationella nätverkande – avsaknaden av en gemensam ideologi

Det som Anne Applebaum inleder sin bok *Autokrati AB* med, är en beskrivning av de moderna autokratiernas sofistikerade nätverk. Nätverket styrs inte, som i en James Bondfilm, av människor i ett hemligt rum med en ondskefull ledare, utan vilar på kleptokratiska finansiella strukturer och ett komplex av militära, paramilitära och polisiära säkerhetstjänster, tillsammans med teknikexperter som tillhandahåller övervakning, propaganda och desinformation.

Korruptionen genomsyrar den autokratiska affärsverksamheten, fortsätter Applebaum. Statskontrollerade företag i en diktatur gör affärer med ett statsföretag i en annan diktatur. Poliser i ett land kan beväpna, utrusta och utbilda poliser i andra länder. Trollfabrikernas propagandaverksamhet sprids från ett autokratiskt land till ett annat. Här utgör ett av de stora teman demokratins förfall, autokraternas stabilitet och USA:s ondska. Något som Rysslands och Kinas ledning helhjärtat har understött de senaste dryga 10 åren. Ett långsiktigt projekt som nu verkar ge resultat, inte minst med Trumps återinträde på presidentposten januari 2025 och de därefter successiva ansträngningarna att omsätta programpunkterna i *Projekt 2025* till politisk verklighet.

Den autokratiska reciproka strukturen

Vad är det då som håller samman de autokratiska ledarna? Är de ideologiskt sammanslutna? Nej, menar Applebaum. Dessa personer, med vitt skilda religiös och politisk hemhörighet, har ingen gemensam ideologi att utgå ifrån. I stället handlar det om en ”järnhård, orubblig beslutsamhet att aldrig släppa taget om sin privata förmögenhet.”

Bland moderna autokrater finns det personer som kallar sig kommunister, monarkister, nationalister och teokrater, skriver Applebaum. Det är stor skillnad på kinesisk kommunism, rysk nationalism och Venezuelas bolivarianska socialism, på Nordkoreansk Juche² och Irans shiaradikalism. Applebaum menar vidare, att dessa länder skiljer sig från de mjukare autokratierna och illiberala hybriddemokratierna, såsom Turkiet, Singapore, Indien, Filipinerna och Ungern. Dessa länder befinner sig ömsom inom det demokratiska landskapet och ömsom inom det autokratiska dito. Dessa länder fungerar, till skillnad från tidigare militära eller politiska blockallianser, som en företagsgrupp, vilka håller samman av ekonomiska och maktpolitiska skäl.

Maktmänniskor i länderna Ryssland, Kina, Iran, Nordkorea, Venezuela, Nicaragua, Angola, Myanmar, Kuba, Syrien, Zimbabwe, Mali, Belarus, Sudan, Azerbajdzjan (och uppemot ett 35 tal länder till), drivs inte av gemensamma idéer, utan av en strävan att beröva medborgarna verkligt inflytande och alla former av yttrandefrihet, samt att motarbeta alla former av transparens och ansvarsutkrävande. De strävar också efter att tvinga alla som motarbetar dem till tystnad genom trakasserier och riktat brutalt våld. Detta gäller för meningsmotståndare inom, såväl som utanför, landets gränser.

Den girighet som kännetecknar personer i Autokrati AB, vilket de inte alls försöker dölja utan i många fall skyltar med, tar sig bland annat uttryck i att dessa ledare bor i palatsliknande byggnader eller andra lyxiga bostäder med överdådig inredning i rikemansstil. De organiserar sitt samarbete vid givna tillfällen som vinstgivande projekt. Deras band till varandra, och till partners i den demokratiska världen, knyts inte av några idel. I stället handlar det om affärssuppgörelser, vilka är utformade så att det går att ta sig runt sanktioner, utbyta övervakningsteknik och hjälpa varandra att bli ännu rikare. Den starkast drivande kraften som håller samman denna grupp, är dock att de hjälper varandra att behålla makten i sitt land.

Vad gäller till exempel Belarus, vars produkter inte får säljas i EU eller USA, kan vi se följande exempel på samarbeten med andra autokratiska stater, vilket upprätthåller landets ekonomiska och politiska status:

Belarus har mottagit stora kapitalinvesteringar från bland annat ett trettital kinesiska företag.

Iran och Belarus har haft ömsesidiga diplomatiska utbyten på hög nivå 2023.

Kubanska politiker uttrycker solidaritet med Belarus i FN.

² Juche är Nordkoreas statsbärande ideologi och har sedan 1972 varit en given del i den nordkoreanska institutionen. Juche beskrivs av upphovsmannen, Kim Il-Sung, som en kreativ tillämpning av marxism-leninism på Nordkoreas nationella och politiska verklighet.

<https://www.google.com/search?q=Nordkoreansk+Juche&oq=Nordkoreansk+Juche>

Ryssland erbjuder marknader, investeringar, politikiskt stöd och säkerhetstjänster. Som tack för detta ekonomiska, men framför allt politiska stöd, upplåter Lukasjenko belarusiskt territorium till ryska soldater och vapen, som de sedan använder i kriget mot Ukraina.

Vad gäller Venezuela, som i teorin är internationell paria (som Applebaum betecknar landets nuvarande status), har USA, Kanada och EU skärpt sanktionerna som en följd av landets kopplingar till drogsmuggling och kopplingar till den internationella organiserade brottsligheten. Ändå får Nicolas Maduros regim ta lån i Ryssland.

Ryssland och Iran investerar pengar i Venezuelas oljeindustri. Belarus och Turkiet gör affärer med Venezuela genom att, i Belarus fall, montera traktorer i Venezuela och i Turkiets fall, underlätta Venezuelas olagliga guldhandel. Kinesiska vattenkanoner, tångasbehållare och sköldar användes av den venezolanska regimen för att slå ner gatudemonstranter i huvudstaden Caracas 2014 och 2017. Detta fick till följd att mer än sjuttio människor dödades vid dessa kravaller. Kinesiska övervakningskameror sköter övervakningen av befolkningen. Medan allt detta pågår, skriver Applebaum, ”förser den internationella droghandeln enskilda medlemmar av regimen, liksom deras entourage och familjer, med välfyllda paket från Versace och Chanel.”

Det autokratiska samarbetet

Både Venezuelas och Belarus diktatorer är avskydda bland en stor grupp människor i respektive land. De skulle utan tvekan förlora makten i ett fritt val. I båda länder finns starka oppositionsrörelser och hängivna gräsrotsaktivister. Om deras fiender endast hade varit de korrupta regimerna kunde dessa motståndsrörelser ha vunnit.

Men, och här kommer vi till pudelns kärna, dessa motståndsrörelser och gräsrotsaktivister slåss inte endast mot de autokratiska regimerna i det egna landet, utan mot *hela det samlade autokratiska ledarskiktet världen över*. Dessa autokrater har kontroll över statliga företag i många länder och kan därigenom påverka investeringsbeslut värda miljarder dollar. Dessa motståndsgupper

”slogs mot regimer som kan köpa övervakningskameror från Kina eller bottar från S:t Petersburg. Framför allt slog de mot härskare som långt tidigare hade förhärdat sig mot sina landsmäns känslor och åsikter, och mot alla andras känslor och åsikter. Autokrati AB skänker sina trogna medarbetare pengar och säkerhet men också något mindre påtagligt: straffrihet. De mest hårdnackade autokraterna är övertygade om att omvärlden inte kan komma åt dem, att andra folks åsikter inte har den ringaste betydelse och att allmänna opinionen aldrig kommer att döma dem. [---]

Idag bryr sig intressenterna i Autokrati AB inte längre om ifall de eller deras länder kritiseras, eller av vem. Somliga, till exempel Myanmar eller Zimbabwe, har inget annat motiv än att själva bli rika och behålla makten, och all kritik rinner av dem. Irans ledare betygsätter självsäkert västerländska otrognas åsikter som värdelösa. Kubas och Venezuelas ledare behandlar protester från andra

länder som utslag av den västerländska imperialistiska sammansvärjningen mot dem. Kinas och Rysslands ledare har ägnat tio år åt att avfärda de mänskliga rättigheter som internationella institutioner hävdar sedan länge, och de har lyckats intala många över hela världen att fördragen och konventionerna om krig och folkmord – och begrepp som 'medborgerliga rättigheter' och 'rättsstatens principer' – är uttryck för västerländska idéer som inte gäller deras länder.”

De autokratiska regimernas brutalitet som riktas mot meningsmotståndare och demonstranter är inte något de skäms för. Tvärtom. Den burmesiska juntan försöker inte dölja att de har mördat hundratals demonstranter på Rangoons gator, Zimbabwes regim trakasserar öppet oppositionskandidater, Kinas regering skryter med att ha krossat demokratiörelsen i Hongkong, med sina massarresteringar av tusentals muslimska uigurer, vilka har förpassats till koncentrationsläger och Irans regim försöker inte dölja att den förtrycker landets kvinnor osv.

Autokrater bryr sig inte om att deras land får beteckningen ”fallen stat”. De accepterar

”ekonomiskt sammanbrott, ohämmat våld, massfattigdom och internationell isolering, om det är priset för att de ska behålla makten. [----]

Härskarnas allt överskuggande mål är att behålla makten, och för att göra det är de beredda att destabilisera sina grannar, förstöra livet för vanligt folk eller följa sina föregångares exempel och sända hundratals av sina undersåtar i döden.”

Applebaum menar att moderna autokrater i många avseenden skiljer sig från sina föregångare på 1900-talet. Men, skriver hon vidare,

”arvingarna, efterträdarna och imitatörerna av dessa äldre ledare och tänkare har verkligen en gemensam fiende, hur olika deras ideologier än är sinsemellan. Denna fiende är vi.”

Applebaum kommer också in på vilka autokraterns fiender är och vad som inspirerar dem.

”Närmare bestämt är fienden den äkta demokratiska världen, ’väst’, Nato, EU, de interna demokratiska, liberala idéer som inspirerar dem alla. Där finner vi tanken att lagen är neutral och inte underkastad politikens nycker, att domstolar och domare ska vara oberoende, att oppositionen är legitim, att yttrande- och mötesfrihet kan garanteras och att det kan finnas oberoende journalister och författare och tänkare som är kritiska till det härskande partiet eller ledaren och samtidigt är lojala mot staten.”

Det är just hela detta spektrum av demokratiska självklarheter som de autokratiska ledarna hatar och fruktar. Just för att domare och domstolar kan utkräva ansvar av en ledare, för att den fria pressen kan avslöja oegentligheter som korruption och stöld av statliga ekonomiska tillgångar, samt att ett fritt politiskt system kan ge medborgarna makt att rösta bort ledare och partier som inte uppfyller sina demokratiska plikter, utifrån vilka de har blivit valda av folket.

Applebaum fortsätter sitt analyserande av den autokratiska strukturen genom att slå fast att autokraternas fientlighet gentemot den demokratiska världen inte utgörs av någon traditionell

geopolitisk konkurrens. Tvärtom har den sina rötter i ”det demokratiska politiska systemets karaktär, i ord som ’ansvarsutkrävande’, ’transparens’ och ’demokrati’.”

Detta är ord som de autokratiska regimerna till varje pris försöker utplåna hos sina egna oliktankande. Åtminstone sedan 2004 har Ryssland koncentrerat sig på sådana hot. Det var året då ukrainarna reste sig i ett folkligt uppror, den orangea revolutionen, mot ett försök till grovt valfusk i presidentvalet från den då sittande ryssvänlige presidenten Viktor Janukovitj's sida. Detta väckte en djup oro bland ryssarna, särskilt som en liknande proteströrelse i Georgien hade fört den proeuropeiske Micheil Saakashvili till makten året innan.

Detta fick till följd att revolutionen i Ukraina hamnade i centrum för den ryska propagandan. Ryssland beskriver alltid medborgerliga proteströrelser som ett verk av utländska krafter, så kallade ”utländska agenter”. Under 2011, ett år av massprotester mot ett manipulerat val i Ryssland, lyfte Putin med stark indignation fram upproret i Ukraina som ett exempel på ”ett beprövat knep att destabilisera samhället”. Han beskyllde vidare den ryska oppositionen för att ”överföra denna praxis till rysk mark”, då han fruktade att en liknande folklig resning i Ryssland kunde beröva honom makten.

Men Putin hade fel. Människorna som gick ut på gatorna för att protestera har ingen annan möjlighet än just gatudemonstrationer, för att kunna göra sina röster hörda. Medborgarna i Ryssland har ingen laglig möjlighet att avsätta Putin. Dessa protester ledde i sin tur till att länder som Filipinerna, Taiwan, Sydafrika, Sydkorea, Myanmar och Mexiko tog steget in i demokratin. Den arabiska våren 2011 startades av människor som var offer för statens orättvisa.

Detta är, skriver Applebaum, problemets kärna.

”Intressenterna i Autokrati AB vet att ord som transparens, ansvarsutkrävande, rättvisa och demokrati alltid appellerar till deras egna undersåtar. För att kunna behålla makten måste de motarbeta de idéerna var än de visar sig.”

Ryssland krig mot Ukraina – en kamp mellan Autokrati AB och den demokratiska världen

Anne Applebaum menar att Rysslands anfall mot Ukraina februari 2022 kan betraktas som

”det första kinetiska slaget i kampen mellan Autokrati AB och vad som lite löst kan betecknas som den demokratiska världen.”

Applebaum menar vidare att Ryssland har en särskild roll i Autokrati AB

”både som upphovet till det moderna äktenskapet mellan kleptokrati och diktatur och som det land som nu mest aggressivt strävar efter att definitivt bryta det tillstånd som rått sedan andra världskrigets slut. I den andan planerades invasionen. Putin hoppade inte bara skaffa sig territorium utan också klargöra för världen att de gamla reglerna för internationellt uppträdande inte längre gäller.”

Redan från krigets första dag visade Ryssland prov på ett förakt för mänskliga rättigheter, ringaktning för krigets lagar, likgiltighet för folkrätten. Ett fördrag de själva har undertecknat. En uppsjö av mänskliga övergrepp och allehanda systematiska vidrigheter skedde i Rysslands namn. De grep politiker, civilsamhällets ledare, borgmästare, polischefer, ämbetsmän, rektorer, journalister, konstnärer och museiintendenter. De byggde tortyrkammare för civila i ett flertal städer i södra och östra Ukraina. De kidnappade tusentals barn och förde dem till Ryssland, där de fick nya rysk identitet.³ Putin nonchalerade helt principerna för territoriell integritet i FN:s stadga. Ockupationsstyrkorna stal och exporterade spannmål, de nationaliserade ukrainska fabrikerna och gruvorna överlämnade de till ryska affärsmän i Putins närmaste krets.

Alla dessa handlingar skedde inte slumpmässigt eller av en tillfällighet. Tvärtom ingick de i en noga utarbetad plan där Ryssland arbetar

”för att undergräva det system av idéer, regler och föredrag som hade byggts upp och blivit internationell rätt sedan 1945, att utradera den europeiska ordningen som upprättats efter 1989 och först och sist att skada USA:s och dess demokratiska allierades inflytande och anseende.”

För den som eventuellt tvivlar på det Applebaum skriver, och menar att det är USA och Nato som har provocerat Ryssland till att anfälla Ukraina för att skydda sig själva och sitt lands gränser – och som inte kan förstå att till exempel de baltiska länderna som tidigare har levt under Sovjetiskt förtryck, under inga som helst omständigheter vill ha med den fullständigt skrupulöse och moraliskt korrupta diktatorn Putin och dennes brutala förtryckarregim att göra, och att dessa länder följaktligen av egen fri vilja har sökt medlemskap i Nato som ett skydd mot Putins imperiefantasier (denne har ju som bekant ambitionen att återta det gamla sovjetimperiets landområden) – kan ju alltid lyssna till vad den ryske utrikesministern Sergej Lavrov deklarerade kort efter det att Ryssland hade anfällt Ukraina.

”Detta har inte alls med Ukraina att göra utan med världsordningen. Den pågående krisen är ett ödesmättat, epokgörande ögonblick i den moderna historien. Den speglar slaget om hur en världsordning ska se ut.”

Med andra ord, det som pågår i Ukraina från rysk sida är ett första steg att skapa ett Eurasia. Ett imperium där Ryssland har den övergripande makten och utgör imperiets epicentrum. Övriga länder inom det av Ryssland kontrollerade landområdet ska fungera som lojala vasaller, vilka ska lyda minsta vink från den nye tsaren Putin.

En av anledningarna till att både Finland och Sverige sökte medlemskap i Nato var att Ryssland i ett brev, utskickat till Europas länder december 2021, föreslog en ny europeisk

³ Anledningen till kidnappandet av ukrainska barn är det låga födelsetalen i Ryssland.

”I juni föddes rekordfå barn i Ryssland och om trenden håller i sig kan de ryska födelsetalen i år bli de lägsta sedan slutet av 90-talet. Det säger en oberoende analytiker till SVT. Samtidigt minskade den ryska befolkningen med närmare 190 000 personer under det första kvartalet i år.” (SVT nyheter utrikes publicerad 8 juli 2023) <https://www.svt.se/nyheter/utrikes/ryska-fodelsetalen-de-lagsta-sedan-90-talet>

säkerhetsordning. Så här uttryckte sig Aftonbladets politiske chefredaktör Anders Lindborg om den saken.

”Det är knappast någon slump att Ryssland i veckan börjat prata om att utvidga sin havsgräns i just Finska viken. Man vill gärna väcka det förflutnas spöken till liv. Det vi ser ska alltså i första hand förstås som en psykologisk operation. Putin vill testa Natos reflexer i Östersjön och hur vi reagerar.

Elina Valtonen, Finlands utrikesminister anmärkte torrt:

’Det är värt att komma ihåg att det är hybridpåverkan att orsaka förvirring. Finland blir inte förvirrat’.

Det som hänt i sak är att det ryska försvarsdepartementet publicerat ett dokument på sin hemsida med förslag om att ensidigt flytta havsgränsen i östra Finska viken och vid Kaliningrad. Det skulle påverka både Finland och Litauen. Utspelet kommer bara två veckor efter att en rad säkerhetstjänster i väst varnat för ryska planer på att genomföra gråzonsoperationer, som sabotage, i Europa.

Rysslands argumentation är att den nuvarande gränsen inte motsvarar ’den moderna geografiska situationen’. De nya gränserna ska börja gälla snart, gissningsvis redan någon gång i höst. Ryssland förnekade sedan planerna. Det hela följer grundkursen i vilseledning. En slags testballong.

Reaktionerna har varit mycket starka. Att ensidigt flytta ett lands havsgräns är naturligtvis förbjudet i internationell lag.

– Man utmanar en regelbaserad ordning, gränsande till provokation får man väl säga, säger Sveriges överbefälhavare Micael Bydén till SVT Nyheter

Kina har under flera år på motsvarande sätt försökt utvidga sitt territorium genom att kräva suveränitet över allt fler öar och större havsområden i bland annat Syd kinesiska sjön. Små grannländer har lite att sätta emot även om USA:s flotta regelbundet passerar igenom de områden Kina kräver för att markera det orimliga i kraven.

Det kallas för ”Freedom of navigation”– turer och konfliktnivån kring dem ökar stadigt. Men USA har rätten på sin sida, det är internationellt vatten – inte kinesiskt. Nu riskerar vi alltså att få samma typ av konflikt i Östersjön. Ryssland vill se vem som blinkar först, helt enkelt. Om väst backar så kan man fortsätta ställa nya krav.

Situationen påminner om när Ryssland i december 2021 skickade brev till Europas länder och ’föreslog’ en ny europeisk säkerhetsordning. En rysk intressesfär skulle upprättas i östra Europa och länder som Finland och även Sverige skulle ge Moskva inflytande över vår utrikes- och försvarspolitik.

Dessa krav avvisades bestämt och blev i stället startskottet på den process som lett till finskt och svenskt Natomedlemskap. Ryssland tog det hela som

förevändning för sitt fullskaliga anfall mot Ukraina två månader senare.”
<https://www.aftonbladet.se/ledare/a/25d3nq/vladimir-putins-strategi-ar-att-kolonisera-din-hjarna> (2024-05-25, uppdaterad 2024-12-20)

Putin och hans militära strateger var helt övertygade om att kriget mot Ukraina snabbt skulle vara avklarat. De inbillade sig att demokratierna i väst skulle böja sig för hans imperialistiska krav. Putin räknade kallt med att de politiska sprickorna mellan USA och Europa, som han själv har varit med om att underbygga, skulle försvaga ledarna i väst och att handeln med Ryssland skulle återupptas.

Men icke sa Nicke.

”Den demokratiska världen införde snabbt stränga sanktioner mot Ryssland, fryste ryska statliga tillgångar och utestängde ryska banker från internationella betalningssystem. Ett konsortium på mer än femtio länder försåg Ukrainas regering med vapen, underrättelsetjänster och kapital.”

Men, fortsätter Applebaum, om Putin hade underskattat den demokratiska världens enighet, så hade också demokratierna underskattat hotets omfattning.

”Liksom demokratiaktivisterna i Venezuela och Belarus insåg de långsamt att de inte bara slogs mot Ryssland i Ukraina. De slogs mot Autokrati AB.”

Den ryska-amerikanska författaren Masha Gessen skriver i sin bok *Framtiden är historia*, att Sovjetunionen historiska sett har betraktat sig självt som en opposition till USA. Till en början stod USA som modell för landets industrialisering, vilken bland annat förverkligades med hjälp av amerikans utrustning. Under den amerikanska depressionen blev amerikanstillverkad utrustning prismässigt överkomlig. Stalin menade att ”vi skall komma i fatt och gå förbi Amerika.”

Under andra världskriget fick konkurrensen länderna emellan stå tillbaka för militärt samarbete då länderna var allierade. När kriget väl tog slut var länderna inte längre allierade utan fiender. USA utgjorde något mer än en rival på den världspolitiska arenan – ett existentiellt hot enligt den sovjetiska regimen. Ett synsätt som ”formade de fyra sista decennierna av Sovjetunionens existens och blev hörnstenen i dess mobiliserings- och kontrollsystem”, menar Gessen.

Gessen skriver vidare om tiden vid Sovjetunionens kollaps.

”USA var själva definitionen av modernitet: USA var landet Ryssland misslyckats med att bli. Här kommer ett helgjutet exempel på det sovjetiska dubbeltänket: USA var attraktivt och hotfullt på samma gång, värt att försöka efterlikna men samtidigt i högsta grad förhatligt. Hatet mot USA hade nu blivit en politisk och social sovjetiska tradition. Och nu fick Rysslands sökande efter egna traditioner detta hat att flamma upp på nytt: ’Jag hatar, alltså finns jag’

skrev Gudkov⁴ och försökte beskriva den drivande kraften bakom den nya antiamerikanismen. Händelserna de 11 september gav bränsle åt hatet, eftersom de skapade oro. Undersökningar visade att ryssarna fruktade att ett tredje världskrig skulle bryta ut efter attackerna, även om konsensus inte rådde beträffande vilka deltagarna i detta krig skulle komma att bli. Icke desto mindre – kanske snarare desto mer – var det en skrämmande utsikt och det var USA:s fel.”

Eftersom det saknades politiska institutioner, partier och etablerade väljarpreferenser, samt frånvaron av politisk erfarenhet, fortsätter Gessen, kom den nya eliten att förlita sig på de så kallade ”politiska teknologerna”. Denna upphaussade grupp människor skapade presidenter, partier och plattformar från grunden. De anställde personer, ofta universitetsstuderande, som skapade logotyper, webbsidor och skrev ”miltals med politisk jargong”. Detta var en ekonomiskt lukrativ verksamhet för de inblandande, de tjänade en massa pengar.

Putin, Aleksandr Dugin och Eurasia-fantasierna

”Den främsta politiske teknologen av dem alla, Gleb Pavlovskij, en före detta förläggare från Moskva som skapade Putins image före valet, hittade Dugin⁵ och förde fram hans idéer. Dugin var en hejare på att sätta ord på elitens allmänna ångslan, och hans ord lät smarta.”

Efter attackerna i USA den 11 september uttalade sig Dugin i ryska teve. Där framförde han bland annat tankar om att ”demokratikomponenten används aktivt i slaget mot sovjetblocket, som ett oppositionens redskap mot totalitarismen. Men när det sovjetiska systemet kollapsade förlorade demokratin sin viktigaste strategiska funktion. Liberalismen behöll sin funktion.”

Dugin anser vidare att liberalism inte kan kombineras med demokrati, att liberalism kan betyda frihandel, marknadsmekanismer som lika väl kan fungera under auktoritära regimer, ”till och med i nästan totalitära sådana.” Dugin förutspådde att USA, efter den 11 september, skulle överge sig demokratiska experiment.

Gessen:

”Dugin missbrukade begreppet liberalism – som om det existerade enbart för att beteckna motsatsen till planekonomi – och det var inte heller tydligt vad han menade med ’demokrati’ när han påstod att USA var på väg att skrota sin. Men hans uttalande fångade exakt upp den världsåskådning som speglade Gudkovs undersökningar. I den här bilden definierade sig USA genom sin relation till Ryssland, precis som Ryssland definierade sig i opposition och i jämförelse med

⁴ Lev Gudkov (f. 1946) rysk journalistik, sociologi och filologi vid Lomonosov Moscow State University.

⁵ Aleksandr Dugin (f. 1962), filosof, politisk aktivist. Dugin motsätter sig den amerikanska världsordningen och argumenterar för en euroasisk statsbildning med Ryssland i centrum.

USA. I den här bilden var det rimligt att USA övergav sin demokrati nu när Sovjetunionen inte längre existerade. Framför allt bekräftade bilden idén om att det inte bara var möjligt att bygga upp en marknadsekonomi och en auktoritär – ’nästan totalitär’ – regim på samma gång, utan att det också var rätt.”

Aleksandr Dugin⁶ startade 2001 en ny politisk rörelse. Som politisk teknolog hade han tidigare varit med om att bilda Putins Enhetsparti. Dugin kallade den nya rörelsen Eurasien, vilken har nära band till Kreml. På ett tal som Dugin höll i april 2001 utropade han ”Eurasien framför allt”.

”Hans tal hade handlat om att världen, eller åtminstone Ryssland, höll på att slitas sönder av motstridiga krafter: eurasiska och atlantiska. Till och med Jeltsin hade börjat begripa att Atlantismen var gagnlös sedan 1990-talet, sa Dugin, men det var ’Putins styre som skulle leda till en verklig seger för det eurasiska tankesättet’. Av den anledningen, sa han, ’stöttar vi presidenten totalt, radikalt. Det placerar oss i den totala och radikala mitten. Det var ett obegripligt fascinerande uttalande, likt ’violerna blommar på läpparna’ som han använt på Jevgenija femton år tidigare. Den nya rörelsens yngste medlem, Igor Nikolajev från Jakutien, redogjorde mer tydligt för den eurasiska självuppfattningen i sitt tal, som han sa hade börjat som en skoluppsats. ’Individualism och åsiktsfrihet är egenskaper som är typiska för Europa, där vi inte hör hemma’, sa han. ’Lydnad och kärlek till sin ledare är egenskaper man finner hos det ryska folket’.”

Dugin har, som den högerextrema historierevisionist han är, gjort sitt bästa för att på ett tidigt stadium rättfärdiggöra det som idag har utvecklats till det fascistiska, diktatoriska styret i Ryssland – putinismen. I juni 2003 framträdde Dugin i teve i en rundabordsdiskussion med rubriken ”Kan eurasianismen rädda Ryssland? Han hade vid den tidpunkten avancerat från diskussionsdeltagare till huvudredaktör och eurasianismen från en politisk rörelse på ytterkanten till en universallösning.

”Den [eurasianismen] erbjöd en alternativ syn på rysk historia, med vilken de etthundrafemtio åren under mongol-tatariskt styre inte hade varit någon förödelsens tid utan tvärtom hade bidragit med en livsviktig kultur som lett Ryssland in på den speciella väg som skilde landet från Europa. När Dugin skulle förklara eurasianismen för en bredare publik, hänvisade han till en bok från 1920 av Nikolaj Trubetskoj, rysk prins i exil. /---/ Han menade att européer – eller närmare bestämt tyskar – genom att använda ord som ’mänsklighet’, ’universalitet’, ’civilisation’ och ’framsteg’ – hade lurat världen – eller närmare bestämt de slaviska länderna – att köpa den kosmopolitiska idén. Faktum var, menade Trubetskoj, att tyskarna med ’mänsklighet’ menade sig själva och alla

⁶ Aleksandr Dugin blev redan som ung intresserad av politisk radikalism och mysticism. Han var under 1980-talet medlem i en underjordisk nazistgrupp som kallade sig ”Svarta SS-Orden”, där man studerade 1920-talets ”eurasiska” emigrantkrets i Berlin, liksom skrifter av den italienske kulturfilosofen, antidemokraten och esoterikern Julius Evola. Dugin, som tidigare varit inspirerad av nazistisk ockultism och nyhedendom i Evolas anda, bekände sig 1991 som kristen, ortodoxt gammaltroende.

som var som de, och deras förståelse av 'universalitet', 'civilisation' och 'framsteg' var lika solipsistiska – eller, som Trubetskoj uttryckte det, 'egocentriska'. Genom att köpa den kosmopolitiska idén riskerade slaverna därför att förlora sin identitet och kultur.”

Enligt Dugin utgör inte längre Europa ett hot mot mänskligheten. Hotet utgörs nu i stället av USA. Dugin menar att det västerländska samhällsprojektet påtvingas alla andra nationer.

”Eurasianisterna kommer att fortsätta att vara emot väst så länge som väst framhårdar i sina försök att göra sina värderingar universella, tvingar på andra dessa värderingar och försöker dominera, oavsett om de gör det genom kolonisation eller expansion, vilket är vad globalisering är.”

Det lät sant för den bredare tevepubliken, fortsätter Gessen, detta att väst expanderade. Medan ryssarna blev alltmer desillusionerade vad gäller USA, började grannländerna oväntat att röra sig västerut. År 2003 störtade en oblodig revolution Georgiens regering. Detta ställde till problem för Putins regim, som kallade det hela för en ”kupp” i stället för en revolution. Georgiern hade varit en del av det ryska imperiet under århundraden, till vilken enligt Putin Ryssland hade en ”broderlig relation”. Den frasen gick tillbaka till den sovjetiska ”folkens vänskap”, vilket var meningen.

”Den skulle påminna georgierna om att Ryssland fortfarande var ’främst bland jämlikar’ inom sitt territorium.”

Putin, Ukraina och lögnen om valet

År 2004, året efter revolutionen i Georgien tog Putins regim fast kontroll över valen i Ukraina med målet att förhindra valet av den sittande regeringens västvänliga utmanare. Trots att Putin kom till Kiev tre dagar innan valet, och att en pro-rysk parad hölls i hans närvaro till minne av 60-årsdagen av Kievs befrielse under andra världskriget, förlorade Janukovitj valet. Han utropade sig till segrare men det fungerade inte. Folket gick ut på gatorna, stannade där under november och december, vilket ledde till att Ukrainas högsta domstol beordrade omval. Viktor Jusjtjenko, som betraktades som västvänlig och frikopplad från Moskva, valdes till president.

Gessen:

”De politiska teknologerna som hade skickats iväg för att handskas med Ukraina återvände till Moskva och förklarade sitt misslyckande: det var amerikanarnas fel. Amerikanerna – med vilka de oftast menade USA:s regering och George Soros – hade finansierat och organiserat östeuropeiska revolutioner, något som inletts när de störtade Slobodan Milosevic i Jugoslavien 2000, sades det. Sedan tog de Georgien, därefter Ukraina. Så var det alltså: alla farhågor om den amerikanska expansionen bekräftades.”

Putin hade under en längre tid talat om ett yttre hot mot Ryssland. Mindre än två veckor efter attacken i Beslan, där en skola hade belägrats och över trehundra personer, de flesta barn,

hade dött i september 2004, tillkännagav Putin nya omfattande förändringar i det ryska politiska systemet. Platserna i parlamentets underhus skulle nu fördelas mellan de politiska partierna baserat på hur många röster varje parti fick. Detta för att stärka de politiska institutionerna och skapa ett skydd mot yttre nationella hot. Målet för Putins del vara att konsolidera sin makt, vilket utan svårigheter kunde ske då hans parti *Enade Ryssland* är landets största parti. Partiet har för närvarande kvalificerad majoritet med 343 av 450 ledamöter i Statsduman.⁷ Några år senare myntade den amerikanske statsvetaren Robert Horvath uttrycket ”preventiv kontrarevolution”, för att beskriva denna process.

Vad som sedan har hänt i Ryssland är allmänt känt. Civilsamhället är en spillra av sitt forna jag, krossat som det är av den ryska regimen. Begreppet ”utländska agenter” står för alla organisationer som inte verkar utifrån den ryska regimen ramar. Det ena politiska mordet efter det andra avlöser varandra. Valfusk är sedan länge synonymt med Putins valsegrar. Denne har av strikt politiska skäl legerats med den ortodoxa kyrkan och dess överhuvud Kirill av Moskva, vilken i sina predikningar välsignar Ryssland anfallskrig i Ukraina.⁸

Ja, listan kan göras betydligt längre, då den ryska statens förtryck av oppositionella politiker,⁹ demokratiförespråkare, journalister, vapenvägrare, feminister och sexuella minoriteter m.m. är dokumenterat omfattande (med all säkerhet är mörkertalet på det här området stort). Likaså är Rysslands omfattande krigsbrott i Ukraina väldokumenterade, vilket kommer att kunna användas mot Putin i en framtida, med all säkerhet postum, rättegång.

Innan vi går vidare med Anne Applebaums beskrivning av den världsomspännande autokratiska strukturen och den icke-ideologiskt, men rent affärsmässigt grundade verksamhetsmodellen, avrundar jag avsnittet om Putin och Ukrainakriget i Masha Gessens framställning, med ett citat om Rysslands ekonomiska mobilisering från och med februari 2022. Texten är hämtad från *Totalförsvarets forskningsinstituts* hemsida.

”Rysslands ekonomiska mobilisering efter invasionen av Ukraina i februari 2022 har hittills skett gradvis och i begränsad omfattning. Regeringen har fokuserat på att minimera krigets ekonomiska kostnader och har valt att inte aktivt försöka omvandla ekonomin till en krigsekonomi. Inom statsapparaten

⁷”I september 2021 fick president Vladimir Putins parti Enade Ryssland ungefär hälften av rösterna, en nedgång från förra valet men det gav fortfarande en betryggande majoritet i duman. För första gången sedan 1993 tilläts inga valobservatörer från organisationen för säkerhet och samarbete i Europa, OSSE, bevaka valet, vallokalerna och rösträkningen. Den oberoende valövervakningsorganisationen Golos redogjorde för tusentals rapporter om oegentligheter i samband med dumavalet. Ett omfattande valfusk förekom såväl kring själva valet som kring rösträkningen och den digitala röstningen manipulerades. Enade Ryssland behöll två tredjedelars majoritet i underhuset, duman.” https://sv.wikipedia.org/wiki/Enade_Ryssland

⁸ Kirill var tidigare KGB-agent och verkade bland annat som sovjetisk spion i Schweiz under 1970-talet. <https://www.euronews.com/2023/02/06/patriarch-kirill-worked-for-the-kgb-in-the-1970s-swiss-media-reports>

⁹ Här ett inlägg på riksdagens hemsida, skrivet av Margareta Cederfelt (M) 2018 och med svar från dåvarande utrikesministern Margot Wallström (S) 2019, med rubriken *Oppositionella röster i Ryssland*: https://www.riksdagen.se/sv/dokument-och-lagar/dokument/skriftlig-fraga/oppositionella-roster-i-ryssland_h611863/

finns dels de som vill föra en försiktig ekonomisk politik genom att hålla nere de offentliga utgifterna, dels de som vill mobilisera ekonomin i högre grad för att finansiera både kriget i Ukraina och konfrontationen med Väst. Regeringen har hittills valt att försöka finna en gyllene medelväg mellan dessa ståndpunkter. Om det ryska systemet utsätts för större stress, antingen genom striktare sanktioner eller på grund av ett utdraget krig, kan den politiska ledningen få svårt att upprätthålla denna balans. Det kommer också att bli svårare att isolera den ryska befolkningen från krigets ekonomiska effekter. Kriget leder vidare till en militarisering av ekonomin, vilket skapar inlåsnings effekter. Det skulle vara både ekonomiskt och politiskt smärtsamt för Ryssland att minska de militära utgifterna, även om kriget i Ukraina pausas. Rysslands ledare vill dessutom återuppbygga och expandera de Väpnade Styrkorna. Därför är det troligt att Rysslands ekonomi kommer att förbli strukturellt militariserad så länge som konfrontationen med Väst fortsätter.” <https://www.foi.se/rest-api/report/FOI%20Memo%208519>

Kinas och Rysslands vänskap

Kinas ledare Xi Jinping gjorde ingen hemlighet av sin vänskap med Putin. Xi signalerade sitt stöd för Putin och offentliggjorde tillsammans med denne deras gemensamma avsikter den 4 februari, mindre än tre veckor innan Ryssland attackerade Kiev med bomber och raketer. De visste att väst skulle reagera mycket starkt, men brydde sig föga om det. Kina och Ryssland menade att protesterna liknade en

”inblandning i suveräna staters angelägenheter under förevändningen att man skyddar demokrati och mänskliga rättigheter.”

Kina ville undvika en eskalering av kärnvapenhotet, men kritiserade inte Ryssland öppet, trots att kriget pågick allt längre. I stället köpte Kina rysk olja billigt och sålde vapen till Ryssland i smyg. Förutom Kina så exporterade Iran tusentals drönare till Ryssland, Nordkorea sålde missiler och ammunition. Eritrea, Zimbabwe, Mali och Centralafrikanska republiken stödde Ryssland i FN. Belarus tillät Ryssland att använda sitt territorium från dag ett. Här handlade det om vägar, järnvägslinjer och militärbaser. De illiberala staterna Turkiet, Georgien och Kirgizistan hjälpte Rysslands försvarsindustri att undkomma sanktionerna. De lät Ryssland importera maskinverktyg och elektronik. Indien köpte olja av Ryssland. Landet drog nytta av att oljepriset hade sjunkit.

Ryska politiker började 2023 diskutera en framtida eurasisk digital valuta för att ersätta dollarn och därmed försvaga USA:s ekonomiska inflytande världen över. De planerade också att fördjupa relationerna med Kina och att bedriva gemensam forskning inom AI och Internet of Things. Vad detta planerande handlade om råder det ingen tvekan om. I ett läckt dokument, där diskussionerna handlade om den nya kommande världsordningen, fanns det ett citat där Lavrov sade följande: ”Ryssland skulle gå in för att skapa en ny världsordning”.

Detta är ett mål som delas av många andra nationer.

”Med teknik och taktik som de kopierar från varandra, med sina gemensamma ekonomiska intressen och framför allt med sin beslutsamhet att inte lämna ifrån sig makten tror autokraterna att de vinner.”

I sin bok undersöker Applebaum varifrån den övertygelsen kommer, varför den lever kvar, hur den demokratiska världen ursprungligen bidrog till att den konsoliderades och hur vi nu kan knäcka den. Obligatorisk läsning för den samhällsintresserade med sympatier för en demokratisk världsordning,

***Autokrati AB* kapitel 1 och 2 i korthet**

Jag ska nu i korthet genomgå kapitel 1 och 2 i Anne Applebaums bok. Kapitel 1 har rubriken *Girighet är kittet*. Kapitel 2 har rubriken *Kleptokratin bildar metastaser*. Jag börjar som sig bör med kapitel 1.

Applebaum inleder kapitel 1 med att redogöra för ett möte mellan österrikiska och västtyska kapitalister från gas- och stålbranschen och ett sällskap sovjetiska kommunister i en jaktstuga belägen nära Wien. Sovjetiska ingenjörer hade just upptäckt enorma gasfält i väster Sibirien. Rörledningarna från Sovjetunionen till Västtyskland, som samtalet handlade om, såg ut att gynna båda sidor på bästa tänkbara sätt. I februari 1970 ingick västtyska och sovjetiska representanter ett avtal, vilket ledde till att den första gasledningen från Sovjetunionen till Västeuropa byggdes.

För Willy Brandt, Västtysklands dåvarande utrikesminister, gav de långtidskontrakt som skrevs i samband med bygget av gasledningarna en politisk förutsägbarhet. Dessa förutsägbara relationer var en av projektets stora fördelar. Brandt var inte rädd att Västtyskland skulle bli beroende av Sovjetunionen. Han var säker på att det ömsesidiga beroendet skulle utesluta alla risker för ett framtida krig mellan öst och väst. Detta förhållningssätt blev senare, när Brandt var förbundskansler, grundpelaren i den västtyska utrikespolitiken. De rörledningar som byggdes bildade en fysisk länk mellan Moskva och Bonn, där efterhand ett stort antal europeiska städer, såsom Berlin, Rom, Amsterdam och Helsingfors, ingick i den länken.

Det fanns också vid den här tiden en förhoppning om att demokratier kunde göra affärer med autokratier och därmed sakta med säkert förändra dem i demokratisk riktning. Egon Bahr, Brandts rådgivare, höll ett tal 1963 där han kallade detta koncept *Wandel durch Annäherung* – ”förändringar genom närmande”. Tanken var att tona ner konfrontationen, att ta kontakt med den östtyska regimen och erbjöd handel i stället för bojkotter och på så sätt etablera en fredlig relation med östblocket.

Den amerikanske presidenten Richard Nixon var inte lika positivt inställd till rörledningsavtalet. Inte heller Jimmy Carter, vilken avskydde östpolitiken. Reaganadministrationen gick ett steg längre och belade viss rörledningsutrustning med

exportstopp när den polska regeringen införde undantagstillstånd 1981.¹⁰ Likaså förbjöds de utländska företag som var involverade i projektet att göra affärer i USA. Ett radikalt beslut på sin tid.

”Nixon, Carter och Reagan drevs varken av illvilja eller av rent kommersiella egenintressen utan snarare av frågor kring de politiska konsekvenserna av handel med en autokrati. /----/ Reagans försvareminister Caspar Weinberger talade öppet om att ’Sovjets ekonomiska hållhake på väst’ måste försvagas.”

Tanken att rörledningarna kunde användas i utpressningssyfte och att hela kontinenten blev beroende av Sovjets goda vilja låg bakom Weinbergers uttalande. Frågan var om handeln med sovjetstaten berikade och förstärkte dess imperium. Hårdvaluta strömmade österut och försåg Moskva med kapital när gasimporten betalades av de europeiska västländerna. Moskva underhöll Röda armén och säkerhetstjänsten KGB, bland annat med detta inkommande kapital – en armé som Nato måste vara beredd att strida mot i händelse av krig, och en säkerhetstjänst som de västerländska säkerhetstjänsterna tävlade med.

På 1990-talet blåste optimistiska liberal-demokratiska vindar i väst. Det fanns, som ett kollektivt eko av Francis Fukuyamas politiska teser i boken *Historiens slut och den sista människan* från 1989, en tro på att den liberala demokratin slutligen hade segrat.

”Demokratiernas invånare kändes sig som bättre människor eftersom de redan levde i idealsamhället. Affärsmännen och bankcheferna som just då började utvidga sina investeringar i Kina och den postsovjetiska världen mådde också bättre. Om äldre tiders betänkligheter inför att investera i en autokrati hade försvunnit behövde de inget extra för att rättfärdiga sina handlingar. Det var vid den här tiden som Bahrs gamla talesätt *Wandel durch Annäherung* bytte skepnad till *Wandel durch handel*.”

Handeln mellan demokratierna i västs alltmer integrerade gemensamma marknad hade resulterat i fred och ekonomiskt välstånd.

”*Wandel durch handel* slog igenom dels för att det passade den kommersiella världen, dels för att det stämde med vanligt folks vardag.”

¹⁰ Den 13 december 1981 infördes undantagstillstånd i Polen, ett krigstillstånd. "Militärrådet för nationens räddning", en skapelse av Jaruzelski, övertog all makt. Tusentals personer fängslades och all politisk och facklig (fortsättning från föregående sida) verksamhet förbjöds. Solidaritet kunde dock upprätthålla viss verksamhet i underjordiska former. Opinionsen har förblivit kluven i bedömningen av Jaruzelski och hans krigstillstånd: för den ena lägren var krigstillståndet "ett mindre ont" som räddade Polen undan sovjetisk inmarsch, för andra sidan var det ett brutalt sätt att bevara kommunisternas makt. Undantagstillståndet upphävdes formellt i juli 1983, men de sista politiska fångarna frigavs först 1986. <https://www.ui.se/landguiden/lander-och-omraden/europa/polen/modern-historia/>

”Wojciech Witold Jaruzelski född 6 juli 1923 i Kurów i Lublins vojvodskap, död 25 maj 2014 i Warszawa, var en polsk militär (general) och politiker och landets verkliga maktbärare 1981–89. Han var landets premiärminister 1981–1985 och dess president 1989–1990. Hans tid vid makten präglades av hård repression mot oppositionella och fackföreningen Solidaritet och ett närmast unikt exempel av militärdiktatur inom det kommuniststyrda Östblocket.” https://sv.wikipedia.org/wiki/Wojciech_Jaruzelski

I Tyskland var man övertygad om att handel och diplomati skulle återföreina deras land. Likaså att handel och diplomati skulle normalisera förbindelserna mellan Ryssland och Europa. Samma förhoppningar hade USA och Europa vad gäller Kina och Stilla havsregionen. Tanken var där att handel skulle skapa harmoni i Stilla havsregionen genom att integrera Kina i den demokratiska världen.

”Ett mer liberalt Kina, om än inte precis demokratiskt, tycktes ligga inom nära räckhåll, och det tilltalade många kineser. /---/ Redan 1984, bara några år efter Deng Xiaopings reformer, besökte Ronald Reagan Kina och förklarade i ett påfallande soligt, glatt, optimistiskt tal att ’det finns mycket att vinna på ömsesidigt samarbete på större möjligheter i handel och kommers och kulturella förbindelser.”

President Bill Clinton förklarade drygt tio år senare att ”ökande ömsesidigt beroende skulle ha en liberaliserande inverkan på Kina... Datorer och internet, faxmaskiner och fotokopiatorer, modem och satelliter: alla breddar de människors exponering för idéer och världen bortom Kinas gränser”. År 2000 argumenterade Clinton för att Kina skulle släppas in i Världshandelsorganisationen (WTO).

Denna utvecklingsmässiga optimism delades även av förbundskansler Gerhard Schröder. Han uppmanade tyskarna att

”föra en förtroendefull och rättvis dialog med landet så att rättsstat, frihet, och vid utvecklingsvägens slut, demokrati härskar”

Flera politiker och fackföreningsledare försökte stoppa Kinas inträde i WTO.

”De befarade att arbetskraften i väst skulle fara illa. Andra tvivlade helt enkelt på att förbindelserna skulle leverera som utlovat. Chris Patten, som var den siste brittiske guvernören i Hongkong, ansåg att Storbritannien var ’bortkollrat’ som inbillade sig att ett mer välmående Kina automatiskt skulle bli en demokrati. Men i alla diskussioner om Kina och Ryssland som pågick under hela 1900-talet, och trots all debatt om den ekonomiska effekt som öppna gränser kunde få på västerländska marknader, tog nästan ingen upp den politiska effekten på de västerländska demokratierna.”

Autokrati – ett politiskt system

Anne Applebaum beskriver autokrati som ett politiskt system, som ett sätt att organisera makten i ett samhälle.

”Ingen nation är för evigt dömd till autokrati, precis som ingen nation är garanterad demokrati. Politiska system förändras.”

Applebaum skriver att många ryssar under glasnost perioden var säkra på att Ryssland skulle omvandlas i en liberaldemokratisk riktning. Fysikern och dissidenten Andrej Sacharov talade om ett Ryssland som, utifrån en ny moralisk grund, skulle kunna bannlysa ”förgörande lögn”,

tystnad och hyckleri” för evigt. Opinionsundersökningar i hela Sovjetunionen 1989 visade att nittio procent av befolkningen ansåg det viktigt att man kunde uttrycka sig fritt.

”Efter Sovjetunionens sönderfall 1991 fick idén om *Wandel durch Handel* fäste även i Ryssland. Reformisterna ansåg att de skulle kunna bryta sönder det gamla, dysfunktionella systemet med centralplanering om Ryssland snabbt byggde upp djupgående förbindelser med omvärlden och skapade en ny politisk och ekonomisk ordning.”

Den ryske nationalekonomen Jegor Gajdar, mannen som lanserade ”chockterapin”, menade sig vara helt säker på att detta nya projekt skulle lyckas.

”Jag var absolut säker på att det inte fanns något annat sätt, och absolut säker på att landet begick självmord om vi var sent ute.”

Men andra hade andra planer. Däribland Vladimir Putin.

Putins Ryssland – en autokratisk kleptokrati

År 1992 var Putin biträdande borgmästare i S:t Petersburg. Han argumenterade på en inspelning från det året för småföretagande, där han menade att företagarklassen bör utgöra grunden för det ryska samhällets blomstring. Putin uppmuntrade västerlänningar att satsa på rysk industri.

När Putin hade utnämnts till president ville han, i likhet med det liberala ekonomerna, reformera det sovjetiska ekonomiska systemet. Han hoppades därigenom göra Ryssland rikt.

”Men han längtade hela tiden tillbaka till sovjetiska imperiet, vars sammanbrott han beskrev som ’en geopolitisk katastrof’, och han ville ingalunda återskapa sovjetsamhället på en ny moralisk grund.”

Den amerikanska statsvetaren Karen Dawisha skrev år 2014 en av de första detaljerade böckerna om Putins politiska projekt.¹¹ I boken argumenterar Dawisha för att det från Putins sida inte handlade om ett ofullgånget demokratiskt system styrt av tillfälliga autokrater, folkets tröghet eller byråkratisk inkompetens, utan om något helt annat.

”Från första början arbetade Putin och hans flock på att bygga upp en auktoritär regim styrd av ett sammansvuret koteri... som använde demokratin som dekoration, inte som vägledning.”

Den ryska staten modell 2005 var ingen supermakt. Putins Ryssland var ingen gammalmodig totalitär stat, heller ingen fattig diktatur. Den stod däremot för något nytt.

”En full utvecklad autokratisk kleptokrati, en maffiastat byggd och driven med det enda målet att berika sina ledare.”

¹¹ Karen Dawisha *Putin's Kleptocracy: Who Owns Russia?* (2014)

Denna idé tog troligen sin form i Dresden, fortsätter Applebaum, där Putin var stationerad på 1980-talet. Personal från KGB och Stasi konstruerade där sitt nätverk av spioner, säkra gömställen och hemliga bankkonton.

”De var inte ensamma. Den ryska ’kapitalismen’ var från första början utformad för att gynna invigda som visste hur de skulle pressa fram och gömma pengar utomlands.”

År 1992 verkställde Putin bedrägerierna, och drog därigenom nytta av ett system för att stjäla pengar från staden S:t Petersburg.

”I sin ställning som biträdande borgmästare utfärdade Putin exportlicenser för material som diesel, cement och gödningsmedel. De hade köpts in för låga, statligt satta priser i Ryssland och meningen var att de skulle säljas för högre priser utomlands och att vinsten skulle gå till inköp av livsmedel. Varorna såldes mycket riktigt men pengarna försvann in på bankkonton som tillhörde en obskyr samling bolag ägda av Putins vänner och kollegor.”

Här inflikar Applebaum följande viktiga information om västs dubbelmoral, dess dubbla roller som demokratins försvarare och putinismens möjliggörare. Institutioner i väst såsom företag, juridiska instanser och politiska organisationer, släppte igenom Putins intriger, mörkade dem och tjänade på dem. Som biträdande borgmästare gjorde Putin sig en förmögenhet tack vare att företag i väst köpte exportvarorna. Tillsynsmyndigheterna i väst kontrollerade inte de dåliga avtalen tillräckligt. Bankerna i väst var märkbart ointresserade av de nya, stora kapitalströmmar som forsade in på deras konton.

Att väst på detta sätt samarbetade med Putin var från första början en absolut nödvändighet för dennes uppbyggande och etablerandet av den kleptokratiska autokratiform som sedan länge bär hans namn – putinismen.

”Det politiska system som till sist blev det putinistiska Ryssland var två världars avkomma: KGB-miljön med sin mångåriga expertis på penningtvätt vunnen efter åratals finansiering av terrorister och sovande agenter, och den lika cyniska, amoraliska internationella finansvärlden. I samma stund som västs politiska ledare talade om ’demokrati’ och ’rättsstatens principer’ i Ryssland hjälpte företag och finansinstitutioner i väst till att bygga upp autokrati och laglöshet, och inte endast i Ryssland. /----/ När Putin blev president var han alltså nära bekant med dubbelmoralen i västdemokratierna, som predikade liberala värderingar därhemma men mycket gärna bidrog till att införa illiberala regimer i alla andra länder. Under sina första tio år i ämbetet gjorde han detsamma och tog till demokratins slagord medan han reste vad som till sist blev en diktatur.”

När det handlade om valen i Ryssland under Putin, menar Applebaum att det handlar om en skenbild, där regimen tillåter oppositionella politiker som aldrig hotar den sittande regimen att ställa upp i val. Det ser med andra ord ut som om det är fria val i Ryssland.

”2013 fick Aleksej Navalnyj, som till sist blev Putins effektivaste kritiker, tillåtelse att kandidera till borgmästarposten i Moskva för att valet skulle få en fernissa av legitimitet, men hans väljarstöd blev för starkt. Under kampanjen dömdes han på falska anklagelser för korruption och sattes i husarrest.”¹²

Den ryska kapitalismen fungerar på samma sätt, menar Applebaum. Bankerna ser ut som banker, men fungerande som maskiner för penningtvätt. Det samma gäller för ryska företag, som ofta bedrev sin fasadlika verksamhet på ett sådant sätt att det blev möjligt för de mycket rika att slippa betala skatt.

Om Kreml bestämmer sig för att förgöra ett företag är det fullt möjligt för dem att göra det. 2004 greps Ryssland rikaste man, Michail Chodorkovskij ordförande i oljebolaget Jukos, och dömdes till en tioårig vistelse i ett arbetsläger.

”Jukos drevs i konkurs och såldes på exekutiv auktion till en tidigare okänd köpare vars företag hade samma adress som en mobilbutik i staden Tver nordväst om Moskva. Några dagar senare såldes det mystiska Jukos till Rosneft, ett oljebolag där den ryska staten var majoritetsägare. Rosnefts verkställande direktör var samtidigt Putins biträdande stabschef.”

Rosneft noterades sedan på Londonbörsen med stöd av några av finansvärldens mest prestigefyllda namn. Eftersom närmare tre fjärdedelar av Rosnefts kapital på 80 miljarder dollar, fortsätter Applebaum, var

”ABN AMRO, Rothschild, Dresdner Kleinwort Wasserstein, J.P. Morgan och Morgan Stanley – jämsides med Linklaters (Rosnefts jurister) och Ernst & Young (Rosnefts revisorer) – tvungna att helt och hållet klarlägga omständigheterna. ’Brott och korruption kan skapa ett svårt affärsklimat i Ryssland’, stod det i prospektet.”

Prospektet uppgav att majoriteten av företaget skulle vara under statlig kontroll, det vill säga personer

”vilkas intressen inte nödvändigtvis sammanfaller med de övriga aktieägarnas och kan leda till att Rosneft arbetar med affärsmetoder som inte maximerar aktieägarnas tillgångar.”

De ovan nämnda företagen påstås, enligt Applebaum, ha tjänat över 100 miljarder dollar på försäljningen. Trots dessa varningar köpte investerare i London aktier. På en sammankomst kort efter försäljningen samlades i juli 2006 G8 (Ryssland inkluderat) i ett tsarpalats utanför S:t Petersburg där Putin var värd. I ett tal förklarade han storstilat att hans arbete hade som syfte att göra

¹² Aleksej Navalnyj avled i rysk fångenskap 16 februari 2024 efter att ha fängslats i december 2023. Navalnyj var falskeligen anklagad för bedrägeri, domstolsförakt och för att ha brutit mot reglerna om villkorlig frigivning och dömdes till 9 års fängelse. Den 4 augusti 2023 fick ha en ny fängelsedom på 19 år.

”De nya anklagelserna hänför sig till verksamheten i Navalnyjs anti-korruptionsstiftelse samt uttalanden från hans medarbetare.” <https://yle.fi/a/7-10039209>

”denna demokratiseringsprocess och etableringen av marknadsekonomin oåterkallelig i Ryska federationen. Den syftar också till att fastställa de nödvändiga villkoren för att det ryska folket ska kunna välja fritt enligt sina egna önskningar.”

Applebaum konstaterar att Putin ljög medvetet, vilket journalisterna i publiken och stats- och regeringscheferna vid toppmöte också visste.

När man i USA fördömer den ryska, ukrainska eller postsovjetiska korruptionen undviker de att granska sina egna landsmäns korrupta förehavanden. Något som alltså lever vidare. Applebaum illustrerar detta faktum med några exempel från den amerikanska affärsvärlden.

Den 23-årige Chaim Schochet från Miami började köpa fastigheter i Cleveland åt den ukrainske oligarken Ihor Kolomojskyj. Enligt det amerikanska justitiedepartementet ska Kolomojskyj ha köpt en fabrik och annan egendom i Mellanvästern för hundratals miljoner för att på så sätt tvätta pengar.

”Under Kolomojskyjs tioåriga köprusch, från 2006 till 2016, köpte företag knutna till honom sex stålfabriker, fyra kontorshus, ett hotell med konferensanläggning i Cleveland, en kontorspark i Dallas och en Motorolafabrik som låg i malpåse när Chicago. /---/ Pengarna till köpen flöt in i Mellanvästern genom skalbolag på Cypren, på Brittiska Jungfruöarna och i Delaware, med benäget bistånd av Deutsche Banks amerikanska filial. De tog samma väg ut ur kleptokratiska autokratier och in i marknader och finansinstitutioner i Nordamerika och Europa från Ryssland, Kazakstan, Azerbajdzjan, Kina, Angola och Venezuela.”

Ihor Kolomojskyjs upplägg slogs i spillror under Ukrainas Majdan revolution 2014. Demonstranterna i Kiev krävde ett slut på den storskaliga korruptionen som hade uppslukat deras land. Tillika krävde de demokrati.

Det finns, skriver Applebaum, ett parallellt internationellt finansiellt universum som möjliggör storskalig penningtvätt och skattesmitning – den internationella kleptokratin. Denna ekonomi fungerar utifrån egna spelregler. Den internationella kleptokratin har i bokform uppmärksamats av bland andra den brittiske journalisten Oliver Bullough. Han kallar detta ekonomiska universum ”Moneyland”, vilken också är titeln på hans bok från 2019. Likaså har den grävande journalisten på *Financial Times* Tom Burgis, skrivit en bok om ämnet med titeln *Kleptopia*. Boken gavs ut 2020.

”De och andra har gång på gång påpekat att denna separata domän, gemensamt skapad av den autokratiska världen och det internationella finanssamhället, är mycket stor och mycket rik. Anonymt ägda skalbolag och fonder placerade i skatteparadis som Jersey och Cayman Islands döljer vad som kan vara så mycket som tio procent av världens samlade BNP. Det är pengar som har tjänats på narkotikahandel, gömts undan från skattemyndigheter eller, i Kolomojskyjs fall, stulits från gemene man i Ukraina. I denna värld belönas stöld. Skatter

betalas inte. Rättsväsendet är maktlöst och underfinansierat. Lagar och regler är till för att kringgås.”

Att personer från den internationella kleptokratin köper fastigheter tillhör vardagen i den finansiella världen. Som ett exempel på detta, redogör Applebaum för den ryska kvinnliga miljardären Elena Baturinas köp av en herrgård vid namn Beaurepaire Park. Herrgården är belägen i Bramley i Hampshire. Baturina är för övrigt maka till Moskväs förre borgmästare Jurij Luzjkov. Applebaum slog upp egendomen i det officiella brittiska fastighetsregistret. Köpeskillingen var på 5,5 miljoner pund. Någon rysk ägare till herrgården stod inte att finna i fastighetsregistret.

”Ägaren kallades Skymist Holdings Limited, samma obskyra företag som bekostade de omfattande renoveringarna. Om jag inte råkat veta att den förre borgmästaren själv hade setts i puben (och om hans advokat inte skrivit ett hotfullt brev när jag nämnde köpet i *Washington Post*) hade jag nog aldrig fått fram vems identitet Skymist Holdings Limited dolde.”

För att moderna autokrater ska kunna hålla sig kvar vid makten måste de gömma undan sina pengar så att de politiska institutionerna som vill ha transparens, ansvarutkrävande och offentlig debatt inte kan komma åt dem. Pengarna de har stulit eller tjänat in genom organiserad brottslig verksamhet i alla dess former och som de använder för att stärka sina förtryckarinstrument.

”Detta, jämsides med hans historiska feberfantasier, är anledningen till att Putin så till den grad hatar ukrainarnas demokratiaktivism och blev så ursinnig när den ukrainska revolutionen bröt ut 2014: om en liknade rörelse någonsin vann makt i Ryssland skulle han bli den förste att kastas i fängelse. Kleptokrati och autokrati går hand i hand, förstärker varandra men försvagar samtidigt alla andra institutioner som de berör. /----/ Finanssystemets globalisering, överflöd av gömställen och demokratiernas välvilliga tolerans för utländsk bestickning ger nu autokraterna chanser som ingen skulle ha föreställt sig för tjugo-trettio år sedan.”

Autokrati, kleptokrati och den dräpande principen

Från ett visst perspektiv, år 2025, kan det faktiskt se ut som om dessa autokratiska och kleptokratiska krafter är på väg att ta över stora delar av västvärlden, genom sitt gigantiska ekonomiska tjuveri i mångmiljardklassen, sin diktatoriska brutalitet och den totala likgiltigheten inför de svårigheter de utsätter sina landsmän och andra för. Den rovdjursliknande framtoning som dessa autokrater uppvisar härstammar från en speciell mental sammansättning, vilken i sin tur utgör utgångspunkten och ledstjärnan för den maffialiknande affärsverksamhet de bedriver.

Vad är det då för mentala sammansättningar som ligger till grund det autokratiska och kleptokratiska våldena? Här handlar det om den företeelse som Martinus benämner ”den dräpande principen”.

Vad är då den dräpande principen för något?¹³ I korthet kan denna princip beskrivs som den ledande premissen för existens och överlevnad i djurriket – ett fysiskt och mentalt upplevelseområde som människan fortfarande tillhör. I djurrikets domän är den dräpande principen synonym med begreppet ”den starkes rätt”. Detta begrepps explosiva uttryck ser vi i de autokratiska och diktatoriska ledarskiktens rovdjursliknande beteendemönster och aggressiva framtoning. Vi såg effekterna av detta beteendemönster den 24 februari 2022 när ryska trupper helt provocerat anföll Ukraina med åtföljande våldtäkt av landet.

I *Livets Bog* del 1 skriver Martinus följande om djurriket och den dräpande principen som livsvillkor:

”Vi har nu nått så långt fram i *Livets Bog*, att vi fått en överblick över de realiteter och förhållanden som jordmänniskligheten är underkastad. Genom dessa realiteters särskilda natur och karaktär har vi förstått att denna mänsklighet befinner sig i ett utvecklingstillstånd som kan beskrivas som övergången från djur till människa. Jordmänniskligheten representerar härigenom ett sista större utvecklingsavsnitt före den verkliga människozonens början. Då jordmänniskan alltså är ett övergångsväsen mellan djur och människa, visar hon i sin manifestation, förutom sina djuriska tendenser, också mer eller mindre mänskliga tendenser. Och det är dessa sistnämnda tendenser som gett det ännu inte fullkomliga eller färdiga väsendet benämningen ’människa’. Med djuriska tendenser förstås sådana manifestationer som kommer till utlösning genom denna individs särskilt utvecklade organ och mottaglighet för ’tyngdenergin’ (se stycke 168), vilken, överallt där den har herraväldet över de andra genom individen strömmande kosmiska grundenergierna, till följd av sin explosiva natur utlöser sig som ’den dräpande principen’, det vill säga den princip genom vilken varje form av lidande uppstår. I själva djurriket spelar denna princip en så framträdande roll, att de levande väsendena där huvudsakligen måste dräpa för att leva. Hos rovdjuren utgör ju denna princip ett så utpräglat livsvillkor, att de för att upprätthålla sin dagliga existens tvingas sönderslita och förtära organismer eller kroppar av levande väsen på samma nivå i utvecklingen som de själva; ja, denna ’kannibalism’ sträcker sig ända upp i zoner där djuret börjat framträda som jordmänniska, och där man har exempel på att hon i vissa utvecklingsstadier till och med drivs till att förtära organismer av väsen tillhörande hennes egen art. Eftersom den dagliga födan eller näringen i det egentliga djurriket är kött och blod eller organismer av andra väsen i samma rike, måste medvetandekoncentrationen hos djurrikets väsen med nödvändighet

¹³ På symbol 33, *De djuriska och de mänskliga tankeklimate*n, beskriver Martinus tre tankeklimate som utgör den dräpande principen. Dessa är:

Figur nr 10: Den dräpande principen. Mord och dråp på levande väsen präglar livsformen i ett stort utvecklingsavsnitt.

Figur nr 11: De döds- och lidandesbefordrande tankearterna bakom den dräpande principen. Avundsjuka, girighet, bedrägeri, hämndlystnad och maktbegär osv.

Figur nr 12: Högmodets och äregirighetens tankearter. Självdyrkan, äregirighet, ärolysten, fåfänga, snobberi, bakdanteri etc.

<https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloeversikt/symbol-33a/index.html>

gälla utveckling av makt. Eftersom organismen var nödvändig för väsendets upplevelse av livet, gällde det att kunna skydda och bevara denna för medväsendenas angrepp, samtidigt som det ju också gällde att för organismens vidmakthållande kunna övermanna andra djur och tillägna sig den från deras kött och blod nödvändiga näringen. Men för detta krävdes makt och överlägsenhet. Och förvärvandet av dessa två egenskaper blev då i form av självbevarelsedriften utvecklingens sporre i djurriket. Denna sporre har jordmänskligheten alltså, enligt vad vi framhållit i kapitel 4, ännu inte helt vuxit ifrån.” (*Livets Bog* del 1, st. 171)

När nu det autokratiska övertagandet av demokratier sker, vart kan man då vända sig om man är demokratiskt sinnad? Vart vänder man sig för att få en samhällsstruktur att utgå ifrån som har fred, frihet och ekonomisk jämlikhet på sin agenda, en agenda som dessutom är genomförbar? Var finner man den? Ja, finns det överhuvudtaget en sådan struktur?

De 12 punkter från *Livets Bog* del 1, kapitel 4, vilka behandlar den kommande globala samhällsutvecklingen i relativ närtid, är utan tvekan det mest intressanta jag har stött på om ämnet samhällsutveckling. Jag skulle kunna sträcka mig så långt som att säga, att den samhällsmodell som Martinus presenterar i de 12 punkterna är den mest revolutionära och konstruktivt omdanande samhällsmodell som någonsin har presenterats på jorden.¹⁴ Ja, läs själva och se om jag har rätt i min utsaga.

¹⁴ Jag menar, att de tankegångar som Martinus framlägger i sina 12 punkter, *garanterar* en fredlig, konfliktfri och ekonomisk jämlik tillvaro för den samlade mänskligheten. En tillvaro som kan beskrivas som ”paradiset på jorden”, för att nu citera religiösa skrifter utgör om framtiden. Förverkligandet av de 12 punkterna kommer att leda till en värld där ingen lider av ekonomisk nöd, militära övergrepp eller liknade djuriska förehavanden, vilka i dag sätter sin prägel på vardagen för miljarder av människor över hela jorden. För inte sant, hur tror ni läsare att vår värld skulle se ut om punkt 2–4 vore ett faktum redan i dag?

Att det ännu inte går att omsätta de 12 punkterna till ett globalt regelverk för fredlig samverkan människor och länder emellan, beror på, vilket inte minst de autokratiska och kleptokratiska ledarskiktet i t ex Ryssland visar, människans nuvarande mentala utvecklingsnivå, vilken än så länge kännetecknas av ett instinktivt egendomsrättstänkande, där den djuriska principen *den starkes rätt* fungerar som ledstjärna för ett växande antal av jordens politiska ledare.

De 12 punkterna kan inte införas globalt så länge som vårt nuvarande kapitalistiska system finns kvar. Lika lite kan de införas annat än på frivillig väg. Än så länge är merparten av mänskligheten i händerna på sina primitiva, instinktiva självbevarelsedriftsstyrda känslor och beteendemönster, vilka understöder bevarandet av nationalismen som samlevnadsform. Detta ämnesområde har jag behandlat i artikeln *Sanningens känsla* – – https://kosmologipodden.se/?page_id=4802.

I artikeln *Sanningens känsla – känslans sanning* redogör jag också för det Martinus benämner ”den dräpande principen” och ”de dödsbringande tankearterna”. Så länge som människan står under dessa djuriska principer och tankearters inflytande, går det inte att skapa ett globalt fredsrrike på jorden. Utan att spoila för mycket, kan dock jag avslöja att ett förverkligande av ett sådant fredsrrike på jorden finns inskrivet i den kosmiska företeelse som Martinus benämner *spiralkretsloppet*. Ett ämnesområde jag behandlar i den artikeln.

Det är med andra ord endast en tidsfråga innan den samlade mänskligheten kan göra upp med den djuriska principens spelregler, och i stället rikta in sina mentala krafter på humanitet och osjälviskhet. Mentala krafter (tankearter) som befinner sig i starkt tillväxt i människans sinne och medvetandepertoar. Denna inre förvandlingsprocess från själviskhet till osjälviskhet, sker parallellt med den själsliga utvecklingsprocess som

Martinus 12 punkter – den samhällsbärande strukturen för fred, frihet och jämlikhet

Den struktur jag har i tankarna är ett kommande globalt samhällsprojekt som i *Livets Bog* del 1 stycke 117 går under namnet *De tolv punkterna*. På följande sätt introducera Martinus dessa 12 punkter:

”Eftersom energierna eller vibrationerna från skaparprincipens ljusa utstrålning genom händelsernas gång efter hand har utformat uppfyllelsen av detta gudomliga bud till att utgöra vissa bestämda realiteter, som griper in i jordmänniskornas dagliga liv, deras handel ochandel, och dessa realiteter genom den nya världsimpulsen från ovannämnda utstrålning nu ytterligare kommer att förstärkas såsom varande identiska med *vägen till ljuset*, ska vi här ge en överblick över dem alla. Dessa realiteter, eller hela den samlade energimanifestation, genom vilken den gudomliga Försynen således söker leda jordmänniskligheten fram till den fullkomliga uppfyllelsen av det stora kärleksbudet, kan uttryckas i form av följande tolv punkter:

1. *Osjälviskhetens seger över själviskheten på alla områden. (De gemensamma intressenas seger över privatintressena.)*
2. *Skapandet av en internationell, demokratisk världsstyrelse.*
3. *Alla länders avrustning till förmån för upprättandet av en internationell, opartisk världspolis.*
4. *Utvecklandet av ett internationellt, öppet – inte hemligt – högsta lag- och rättsväsen, sammansatt av vetenskapens yppersta representanter på såväl andliga som materiella områden, vilka kan vara kvalificerade att skilja mellan "abnorma handlingar" och "förbrytelser", och som känner utvecklingens gång och tillvarons eviga lagar och därmed utgör en garanti för absolut rätt och rättvisa för allt och alla.*
5. *Avskaffandet av privatpersoners ägande av värdena till förmån för världsstatens övertagande av dessa värden.*
6. *Avskaffandet av pengar till förmån för införandet av individens personligen presterade arbete som enda betalningsvärde, samt kvittot härför som enda betalningsmedel för samma person.*
7. *Upprättandet av en för hela världsstaten gemensam barndoms-, ålderdoms- och sjukdomsfond, grundad på avdrag från arbetskvittona.*
8. *Nyttjandet av maskinerna för att förkorta den materiella arbetstiden till förmån för studiedagar och andlig forskning.*
9. *Avskaffandet av all våldspolitik och alla blodsutgjutelser.*
10. *Avskaffandet av tortyr, prygel- och dödsstraff till förmån för välbetänkta internerings- och uppfostringsåtgärder.*

(fortsättning från föregående sida) Martinus benämner polförvandlingen. Denna företeelse behandlar jag likaledes i artikeln *Sanningens känsla – känslans sanning*.

11. *Utvecklandet av vegetariska näringsmedel, hälsa och kroppsvård samt sunda och ljusa bostadsförhållanden.*
12. *Utvecklandet av andlig frihet, tolerans, humanitet och kärlek till alla levande väsen, till människor och djur, till växter och mineral.*

(*Livets Bog* del 1, st. 117)

Martinus gör i stycke 117 (kort innan presentationen av de 12 punkterna) en sammanfattning av den process som har lett fram till vår tids samhälleliga utvecklingsnivå, där den avgörande mentala kampen i dag står mellan *själviskhetens* respektive *osjälviskhetens* tankeakter.

”Jordmänniskosamhället utgör en kosmisk realitet som befinner sig i utveckling. I denna utveckling representerar det ett stadium som kan betecknas som ett övergångstillstånd från ’djurriket’ till ’människoriket’. Detta tillstånd kommer därigenom att forma sig som en kamp mellan dessa två rikens ledande energier, vilka i sin tur kan betecknas som ’själviskheten’ respektive ’osjälviskheten’. Eftersom själviskhetens energier till sin kosmiska natur är explosiva eller splittrande, och osjälviskhetens är sammanfogande eller förenande, är alltså jordmänniskosamhällets utveckling liktydig med en förvandling från ett töckenartat, splittrat tillstånd till en sammanfogad eller förtätad enhet. Samhället kan med andra ord liknas vid en nebula på väg att förtätas till en lysande sol. I denna förtätningsprocess har jordmänniskosamhället nått ett stadium som uppvisar en hel mängd enskilda, redan sammansmälta eller förtätade lysande punkter. Dessa lysande punkter framträder i vår tillvaro som ’nationer’ eller ’statsmakter’. (*Livets Bog* del 1, st. 117)

Martinus fortsätter i nästa stycke med att konstatera följande.

”Att vara i samklang med dessa energier eller de nämnda tolv punkterna, är alltså att vara i harmoni med den gudomliga världsplanen – det är att vara en stimulerande faktor vid skapandet av världsfreden på jorden, och det är för varje jordmänniska den snabbaste vägen till ’den stora födelsen’ eller till uppnåendet av en förklarad tillvaro.

Att motsätta sig dessa punkter eller energier, innebär däremot att man är i disharmoni med världsenergierna, att man är emot kärnan i världsreligionerna; det innebär att man är en hämsko på jordmänsklighetens befrielse från krigets och lidandets mörka områden och därigenom gör sig själv till en underminerande faktor för den egna absoluta lyckan.” (*Livets Bog* del 1, st. 118)

Martinus avsluta kapitel 4 på följande sätt.

”Men då energierna från ’den gudomliga skaparprincipens’ ljusa utstrålning redan länge varit en dominerande faktor i jordmänsklighetens utveckling och

därigenom gjort det till ett faktum att denna mänsklighet utvecklas från 'djurriket' till 'människoriket' och inte omvänt, och då denna utveckling endast kan fortgå genom att det stora budet 'Älska varandra' uppfylls, och denna uppfyllelse för jordmänniskans del, enligt den gudomliga världsplanen, i sin tur endast kan utlösas i form av de ovannämnda realiteterna eller punkterna, så kommer utvecklandet av dessa, och den därpå vilande skapelsen av ett gudomligt världsrike, också här att framstå som en absolut verklighet.

De stora skeenden som under innevarande århundrade sätter sin prägel på världen, är alltså identiska med omskapelsen av jordmänsklighetens töckentillstånd till en solljus tillvaro, de är djurrikets dödskamp i den jordmänskliga samhällskroppen, de är det kosmiska människorikets begynnande insteg på jorden. Att dessa mäktiga tilldragelser inte kunnat vara och inte kommer att vara alldeles oblodiga, är helt naturligt så länge de ännu är liktydiga med en strid som förs inom ett område, där hat, hämnd och självförsvar kämpar emot trældom, hamstring och girighet. Ett slagfält som uppvisar en reaktion mellan sådana energier kan endast producera lik. Men över dessa lik uppstår världen i en ny, förklarad gestalt, och jorden blir en vibration av förnuft och kärlek, en harmoni av intuition och salighet.” (*Livets Bog* del 1, st. 129)

Vad ska till för att förverkliga tillkomsten av de 12 punkterna på global nivå?

Här finns det enligt Martinus något viktigt att ta fasta på. En förutsättning för att kunna förverkliga de 12 punkterna är att stormakterna förlorar sin makt, att de på ett eller annat sätt faller samman likt Sovjetunionens sammanbrott i december 1991. Detta ledde till att det ersattes av 15 självständiga stater.¹⁵ Något liknande föreställer jag mig kommer att hända i USA och Kina.

Finns det då något som talar för att så kommer att ske i närtid? Ja, det ligger nära till hands att peka på Trumps autokratiska önskedrömmar, ackompanjerade av den konservativa tankesmedjan ”The Heritage Foundations” *Project 2025* med dess dystopiska framtidsvision modell ”The Handmaid’s Tale”. Alltså en teokratisk autokrati med en nationellt kristen agenda där presidenten har absolut makt. Denna synnerligen obehagliga samhällsmodell vilar på en fake-kristendom utan reell anknytning till Jesu lära om att vända andra kinden till, älska din nästa som dig själv etc. Här är det *America First* filosofin som gäller, där de bokstavstroga uttolkarna av Bibeln och oligarkerna sätter den samhällspolitiska dagordningen med den enväldige presidenten som exekutör.

Likaså handlar det om de övriga dominerande autokratierna och diktaturerna i världen, Kina, Ryssland, Nordkorea och Iran och hybridautokratier såsom Ungern och Turkiet. Att alla dessa länders autokratiska styren skulle falla samman i närtid verkar i dag var mer ett

¹⁵ I framtiden kommer världens alla länder att vara självständiga provinser i den överordnade världsstatens administrativa regi. För övrig information om den kommande nya samhällsordningen se *Livets Bog* del 1, kapitel 4 ”Ett internationellt världsrike under skapande”.

önsketänkande än ett stundande scenario. Men det som händer i USA i dag visar hur oerhört fort det kan gå att förändra ett lands politiska inriktning. Från att ha varit en demokrati styrs i dag USA av en autokrat som har lierat sig med Putins regim i syfte att förstöra den liberaldemokratiska världsordningen och nedmontera den Nordatlantiska fördragsorganisationen NATO.

Vad som skulle kunna tänkas ligga bakom andra diktaturers sammanbrott vill jag inte spekulera om. Det får tiden utvisa. Men att detta scenario, stormakternas sammanbrott, kommer att bli verklighet håller jag för högst sannolikt. Principen om den starkes rätt tillhör djurrikets levnadsvillkor. Denna, för nutidsmänniskan, destruktiva princip kommer följaktligen att bytas ut mot principen ”rätt är makt”. När den tiden väl är här, kommer eventuell oenighet att lösas i nationella och internationella opolitiska domstolar under fredliga och konstruktiva former.

Vad gäller dagens nationer, kommer dessa att förvandlas från sin nuvarande atomiserade och nationalistiskt avgränsade form, till att utgöra öppna demokratiska provinser i världsstaten. I världsstatens regi kommer de, var och en, att kunna behålla, uttrycka och vidareutveckla sin speciella kulturella särart, vilken vid den här tidpunkten överensstämmer med världsstatens övergripande demokratiska inriktning. Det kommer alltså inte att handla om en likriktning av människor. Tvärtom. Det ligger i världsstatens intresse att varje människa i varje provins världen över, kan och får uttrycka sin skaparglädje och personliga talang till förmån för allas bästa.

Vid den här tidpunkten i människans utveckling har de flesta av jordens invånare levt ut sitt egendomsrättsbegär – det materialistiska begäret efter ägodelar. Som enskild individ kommer man att arbeta ett par, tre timmar i veckan med sitt stora intresseområde. Då det inte finns några pengar, finns det heller ingen som är fattig. Varje individs arbetstimmar registreras och förs in på dennes personliga konto i form av ett arbetskvitto, vilket fungerar som betalningsmedel för allt en människa kan tänkas behöva av tjänster, service och förnödenheter från barndomen till ålderdomen.

Om vi tittar på punkterna 1, 2, 3 och 5, så ser vi att det i dagsläget inte är möjligt att förverkliga någon av dem.

1. *Osjälviskhetens seger över själviskheten på alla områden. (De gemensamma intressenas seger över privatintressena.)*
2. *Skapandet av en internationell, demokratisk världsstyrelse.*
3. *Alla länders avrustning till förmån för upprättandet av en internationell, opartisk världspolis.*
5. *Avskaffandet av privatpersoners ägande av värdena till förmån för världsstatens övertagande av dessa värden.*

Nej, den djuriska mentaliteten, självbevarelsedriften, den starkes rätt och den parningsinriktade egendomsrättsbaserade sexualiteten, sitter ännu alldeles för djupt förankrad i

merparten av människors psyken. Dessa företeelser är att betraktas som mentala automatfunktioner, vilka har utgjort de mest framträdande överlevnadsmässiga komponenterna hos varje individ under dennes passage genom djurriket.¹⁶ Här har det under årtusenden handlat om att dräpa eller dräpas, segra eller dö och att erövra eller bli erövrad.

För att nu inte tala om ledarskikten i de autokratiska länderna, vilka ligger långt efter i sin moraliska utveckling visavi den fredsinriktade individen. Huvudorsaken bakom den moraliska skillnaden mellan människor av i dag, går att spåra till den företeelse Martinus benämner polförvandlingen.

Martinus och polförvandlingen

Vad innebär då denna polförvandlingsprocess? Hur yttrar den sig?

Martinus redogör i sina analyser för två helt centrala funktioner i människans själsliga struktur – den maskulina och den feminina polen. Dessa poler kan beskrivas som två själsliga kraftcentra. Den maskulina polen ansvarar för utsändandet av den energi genom vilken individen kommunicerar med sin omgivning. Den feminina polen ansvarar för mottagandet av den energi som inkommer från individens omgivning som svar på dennes utsända energiimpulser i form av tankearter, handlingar och manifestationer.

Finns det en utvecklingsprocess som gör att det fredliga sinnelaget etableras på ett naturligt sätt i människans psyke?

Ja, det gör det i allra högsta grad. Det är denna inre själsliga förvandlingsprocess som till sist kommer att möjliggöra förverkligandet av en fredlig samexistens mellan människor världen över. Martinus beskriver denna själsliga process som en naturgiven faktor, vilken omvandlar människan från att vara ett enpoligt kamp- och parningsväsen till ett bli ett dubbelpoligt, hundra procentigt kärleksfullt väsen – ett så kallat kristusväsen.

Hur yttrar sig denna själsliga förvandlingsprocess?

Det lidande som varje individ (vars innersta väsens kärna utgörs av det odödliga jaget och dess outplånliga begär efter livsupplevelse: "urbegäret") har upplevt genom sina många liv, åstadkommer sakta men säkert en ökad medlidandeförmåga, parallellt med en tilltagande medveten önskan om att minimera detta lidande. Därigenom sker det en successiv tillväxt av den motsatta polens mentala egenskaper, vilket innebär en intellektualisering av känslan och utvecklandet av ett fredligt sinnelag.

¹⁶ I takt med polförvandlingens fortskridande och upplevelsorna av fysiskt och psykisk lidande, kommer individens moraliska värdegrund att förändras. Från att det tidigare har handlat om att "vara sig själv närmast", är (fortsättning från föregående sida) det nu detta att "vara sin nästa närmast" som utgör det nya moraliska idealet. I takt med att den enskilda individen förändras, förändras också världen. Den djuriska moralen och de djuriska levnadsvanorna kommer att leva ut sig själva. Det kommer en dag när de inte längre är gångbara, när de inte längre fungerar som fundamentet för en konstruktiv samhällsordning. Den tiden är nära förestående. Martinus räknar med att det om 500–600 år kommer att föras en "kristuspolitik" på jorden, vilket innebär att de 12 punkternas program är vägledande som samhällsorganiserande utgångspunkter. Den som väntar på något gott....

Hos mannen utgörs den motsatta polen av dennes feminina pol och hos kvinnan av den maskulina polen. Den ordinarie polen hos mannen styr och reglerar i huvudsak de mer instinktmässiga företeelserna såsom parning, beskydd av avkomman, införskaffandet av föda och den fysiska kampen för överlevnad. Kamp, krig och dråp utgör här mannens naturliga beteende och existensform.

Hos kvinnan styr och reglerar den ordinarie polen den instinktivs känslan av att ta hand om mannen, uppfostra barnen, samt att omhänderta hemmets olika sysslor. Kvinnan söker också instinktivt skydd hos stark och beskyddande man, vilket innebär en underkastelse på mannens villkor. Här dominerar patriarkatet till fullo och sätter därmed sin prägel på samhället, vilket historien är full av exempel på. En samhällsmodell som först i våra dagar börjar luckras upp till förmån för en alltmer jämlik tillvaro mellan män och kvinnor. I bästa fall präglad av intellektualitet, känslomässig mognad och ömsesidigt hänsynstagande.

I takt med att den motsatta polens kapacitet hos individen uppnår en allt med jämbördig nivå med den ordinarie polens kapacitet, sker det ett psyko-sexuellt skifte i människans själsliga struktur. Från att under årtusenden ha varit mer eller mindre renodlade män och kvinnor med sina respektive positioner och ställningar inom familj och samhälle, sker nu detta att den motsatta polens intellektuella och känslomässiga kvaliteter får ett allt större inflytande på de båda könsens dagliga tillvaro.

Detta innebär kort och gott, för att göra en lång historia kort, att mannen inte längre på samma sätt som tidigare önskar delta i de traditionellt manliga kampinriktade och konkurrensbetonade göromålen, och att kvinnan inte längre nöjer sig med att ta hand om barn, hus och hem. Hon vill helt enkelt utbilda sig och vara verksam i arbetslivet, tjäna egna pengar och kunna bestämma över sitt eget liv.

Detta epokgörande psyko-sexuella skifte medför också att män och kvinnor utvecklar en allt större sympatiförmåga för det egna könet. En förmåga att älska en person av samma kön, på samma sätt som de tidigare älskade en person av det motsatta könet, utvecklas långsam i sinnet. Först som nära vänskap, sedan med känslor av attraktion och förälskelse. Vid den tidpunkten i utvecklingen, då den motsatta polen får tillräckligt starkt inflytande på tankar och känslor, inverkar den alltså konkret på det sexuella området. Denna motsatta pol, den feminina polen hos mannen och den maskulina polen hos kvinnan, påverkar så att säga människans sexuella orientering. På det sexuella området tänker och känner mannen nu utifrån sin kvinnliga sida i psyket, och blir följaktligen attraherad av personer av samma kön. Det samma gäller för kvinnan som här tänker och känner med sin manliga sida i psyket, vilket leder till att hon attraheras av personer av samma kön.¹⁷

En annan helt central aspekt av polförvandlingen är att det är den motsatta polens utveckling i människan som gör henne till ett konstnärligt, intellektuellt, vetenskapligt och skapande väsen. Det är den motsatta polens tilltagande utveckling och fullkomnande, som gör att människan till sist lämnar krigets vansinne bakom sig, lämnar alla former av girighet, avundsjuka, baktaleri och hämndbegär. Hon är nu en mental bärare av freden inom sig, vilken

¹⁷ Här hänvisar jag den intresserade till *Livets Bog* del 5.

nu är organiskt förankrad i hennes själsliga struktur. Enligt Martinus är en sådan människa ett kristusväsen, dvs. en fullkomlig, hundra procentigt kärleksfull människa.¹⁸

Den absolut förutsättning för fred är med andra ord att mannen mentalt växer ifrån begäret och lusten att bekämpa och besegra andra män i kampen om de materiella värdena, vad än det är de nu krigar om.

Insamlandet av dessa materiella värden utgör en av de starkaste faktorerna i den enpoliga mannens värdegrund. Det är ju genom rikedom och materiellt överflöd som mannen blir extra attraktiv ur ett kvinnligt perspektiv. Rikedom ger makt. Makt är på ett visst utvecklingsstadium en sexuell attraktiv faktor hos mannen, vilket sedan urminnes tider lockar till sig enpoliga kvinnor.

Vad gäller kvinnan attraktionskraft handlar det föga överraskande om skönhet i kombination med underkastelse och förmågan att allmänt sett behaga mannen. Män har i alla tider – fram till det att polförvandlingen hos mannen medför att den ensidigt traditionella kvinnorollen inte längre är lika sexuell tilltalande som tidigare – fallit offer för en kvinnas skönhet. Till slut blir parningssexualiteten till och med fränstötande för båda parter, Nu är det i stället det mänskliga, de intellektuella och kreativa egenskaperna som står högst i kurs. Båda parterna söker med andra ord efter *människan* i människan.

Detta är ett fullt naturligt mentalt tillstånd, åstadkommen genom människans nu förändrade sexuella preferenser. Här har den motsatta polen alltså fått ett allt större inflytande på individens medvetandestruktur, vilket leder till att kamratäktenskapen blir en allt vanligare samlevnadsform människor emellan. Där kan individerna utveckla sina intellektuella intresseområden utan att det inverkar negativt på förhållandet, då det just är dessa intresseområden som i många fall är orsaken till att de väljer att ha ett förhållande där de lever under samma tak, eller var och en för sig i ett så kallat särboförhållande. Detta upplevs som en stor befrielse för många människor. Inte minst för kvinnans del, som i oräkneliga inkarnationer bakåt i tiden har haft ansvaret för barnen och hemmet. Likaså för mannens del, som nu slipper känna ansvaret för inhämtandet av familjens förnödenheter, vilket var hans lott under ett oräkneligt antal inkarnationer bakåt i tiden som stridande kampväsen.

I ett senare skede av utvecklingen utjämnas skillnaderna mellan de båda polerna helt och de blir kapacitetsmässigt jämbördiga. I och med denna psyko-sexuella förvandlingsprocess har det uppstått ett nytt, tredje kön – den dubbelpoliga människan.¹⁹ Denna individ har nu vuxit ifrån förmågan att bli förälskad och har därmed lämnat parningssexualitetens stadie. I stället har individen utvecklat en förmåga att älska alla denne möter. Här handlar det inte om den traditionella enpoliga parningssexualiteten, vilken styrs av hormoner, utan om förmågan att känna och uppleva den renodlade osjälviska kärleken, vilken inte är ”av denna värld”. Här

¹⁸ Angående begreppet kristusväsen se *Livets Bog* del 5.

¹⁹ Enligt Martinus är mannen och kvinnan enpoliga väsen, då det är deras respektive ordinarie pol som i huvudsak styr medvetandelivet, den sexuella parningsdriften och kampen för tillvaron. Den person som har båda sina poler i balans utgör enligt Martinus ett nytt kön, den dubbelpoliga människan. Här hänvisar jag den intresserade till Martinus litteratur. Till exempel *Livets Bog* del 5.

talat vi om en kärleksförmåga som till exempel Kristus var ett levande exempel på. Det var tack vare denna dubbelpoliga kärleksförmåga som Kristus kunde genomföra sin mission, där korsfästelsen utgjorde själva höjdpunkten på denna mission. Genom att förlåta sina bödlar, vilka han bad för på korset, demonstrerade han den enda vägen ut ur krigets helvete och dödsbringande verkningar som existerar. Detta att *förlåta sina fiender*, även under de mest vidriga omständigheter, som till exempel en korsfästelse måste sägas utgöra.²⁰

Genom de båda polernas jämbördiga kapacitet har individen höjt sig över däggdjurs- eller fortplantningssexualiteten stadium. Nu har denna dubbelpoliga människa tillgång till två sexuella kanaler. En för den fysiska beröringssexualiteten och en för den intellektuellt betonade sexualiteten.²¹ Så här skriver Martinus denna nya form av sexualitet i *Livets Bog* del 5:

”Eftersom utvecklingen av den motsatta polen, tack vare den kosmiska insikt som denna utveckling medför, bringar väsendet att älska inte bara sexuellt, utan även i högsta grad intellektuellt, kommer den sympati som tidigare genom den enpoliga sexualiteten manifesterades som en ointellektuell och därmed primitiv eller självisk känsloladdning, vilken vi känner som ’förälskelse’, att genom den tvåpoliga sexualiteten nu utlösas som en i allra högsta grad högintellektuellt reglerad och därmed osjälviskt formad medvetandeladdning och livsföring som vi känner under begreppet ’kärlek’.” (*Livets Bog* del 5, st. 1899)

Därmed lämnar människan det enpoliga stadiet i djurriket och gör sin entré på nästa tillvaroplan. Det tillvaroplan Martinus benämner ”det riktiga människoriket”.²²

Denna psyko-sexuella utvecklingsprocess sträcker sig över flera tusen år. När människan väl har uppnått balans mellan sin maskulina och feminina pol – en utvecklingsprocess som alltså utgör en naturgiven självgående, själslig förvandlingsprocess som finns inbyggd i människans

²⁰ Om förlåtelsen som vägen ut ur mörkret skriver Martinus mycket om i sina texter. På följande sätt uttrycker han sig om vikten av att förlåta sina fiender i småboken *Meditation*:

Meditationsobjektet ”Förlåt oss våra skulder liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss ”

”Förlåt oss våra skulder liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss.” Vad denna bön beträffar, utgör den ett stort facit i ett mycket omfattande meditationsområde. Detta att förlåta sina fiender är absolut inte något likgiltigt, eftersom det medverkar till att bilda grundvalen för människans öde. Utan förlåtelse av sina fiender inget absolut varaktigt lyckligt öde. Upphovet till Vår Fader har ju på ett annat ställe gett uttryck för hur förhållandet till ens fiender måste vara för att man ska kunna uppfylla kärlekslagen och bli ett med Gud, nämligen i följande ord: ’Älska era fiender och be för dem som förföljer er; då bli ni er himmelske faders söner. Ty han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga.’ För många människor blir koncentrationen på denna bön det enda nödvändiga, även om de kanske ännu inte vet det och därför lever i fiendskap med den ena eller den andra och måste leva med de åtföljande bekymren, sorgerna och lidandena.” (*Meditation* artikel 2, kap. 19)

²¹ Här kan jag rekommendera småboken *Två slags kärlen* som just behandlar den enpoliga och den dubbelpoliga sexualiteten och övergången från enpolighet till dubbelpolighet.

²² Angående ”det riktiga människoriket” se *Livets Bog* del 1.

eviga jagstruktur – har alla krigiska och våldsbenägna tankearter och beteende- och handlingsmönster avlägsnats från hennes sinnelag. Hon är nu till hundra procent en fredsinriktad individ, vars högsta önskan är att vara till största möjliga nytta för sin nästa, oavsett vem denne än möter.²³

Avslutning

Blir det någonsin fred på jorden? Det ligger nära till hands att ställa sig den frågan i dessa turbulenta tider, nu när ännu en ny världsordning har tagit form. I dag, mars 2025, ser det mycket mörkt ut. USA har kommit ut som en autokrati under ledning av en lågintelligent, illitterat, amoralisk, komplett odugling till president. En mörkrets man, en destruktiv själlös sektledare, vilken har trollbundit stora delar av det ointelligenta och känslomässigt lättmanipulerade amerikanska folket. Personer som i många fall står under inflytande av en fake-kristendom, vilken utifrån sin nationalistiskt självförhärlikande tolkning av Bibeln står långt ifrån det budskap som framfördes av deras religiösa förebild för över 2000 år sedan.

I dessa tider flödar invektiven över Putin och Trump i massmedia och på sociala medier, varför jag inte ska sälla mig till den kören. Jag konstaterar kort och gott att de politiker som går Putins ärenden, som Trump och MAGA-rörelsen nu gör, har en själ som är lika svart som den svartaste tjära. Putin, vars omvitnat brutala känslomässiga utvecklingsnivå och fullständigt hänsynslösa och iskalla, beräknande maktthungriga personlighet, utgör enligt min mening den kanske farligaste av alla autokrater av i dag. Putins plan har sedan 2007, det året då han höll sitt tal (en krigsförklaring mot Väst) på säkerhetskonferensen i München, varit att underminera den liberaldemokratiska ordningen i EU och att förstöra den nordamerikanska Atlantpakten. Ett världsomstörtande projekt som Trump – vilken under den första månaden av sin andra mandatperiod helt öppet har ljerat sig med den ryske diktatorn – ger Putin sitt fulla stöd att fullborda. Båda dessa personer avskyr den liberala demokratin, det fria ordet och det skydd som de demokratiska institutionernas brandväggar är tänkta att ge visavi personer med diktatoriska ambitioner.

I USA råder en maktfördelningsprincip som innebär att presidenten har den exekutiva makten, kongressen lagstiftar och Högsta Domstolen bedömer om lagarna står i överensstämmelse med konstitutionen. Denna maktfördelningsprincip ogillar Trump, vilket bland annat hans försök att kringgå domstolarna och kongressen tydligt visar genom hans målmedvetna genomförande av *Projekt 2025*. Detta projekt, signerat den konservativa tankesmedjan *The Heritage Foundation*, innebär en omstrukturering av det amerikanska samhället i en teokratisk och autokratisk riktning. Under Trumps autokratiska ledning är det oligarker, med techmiljardären Elon Musk i spetsen, kristna nationalister, såsom vicepresidenten J D Vance, och The Heritage Foundations ledning, som styr den politiska beslutsprocessen i landet. I dagsläget utgör Musk en skuggpresident som, tillsammans med sin på många sätt unga och

²³ Den sexuella polförvandlingen är ett mycket omfattande ämnesområde som går utanför ramarna för den här artikeln, varför jag hänvisar den intresserade till Martinus litteratur.

politiskt oerfarna techstab, bland mycket annat hotar att avskeda tusentals statsanställda. Dessa åtgärder applåderas högljutt av Trump. Här menar Trump sig inte, genom att han ”räddar landet”, behöva ta hänsyn till vare sig kongressen eller domstolarna. Viken politiker, förutom en wannabe-diktator, skulle uttrycka sig på det sättet?

Till sist kommer USA för landets räkning få betala ett högt pris i form av landets förlust av sin stormaktsstatus. I vilken utsträckning detta sönderfall kommer att påverka landet återstå att se. Men att effekten kommer att bli monumental råder det ingen tvekan om. En sak är dock säker, USA kommer inte bli det samma som det en gång var.

Ett autokratiskt styre är dömt på förhand att gå under och lösas upp i småbitar. En autokrats främsta motiv är inte att se till landets bästa utan att, som tidigare nämnts, till varje pris säkra sin maktposition så länge som möjligt och att skydda sin förmögenhet. Men i stället för att jag ytterligare kommenterar Trump, Putin och andra autokrater och hybridautokrater såsom Orbán och Erdoğan, rekommenderar jag en genomläsning av den bok som ligger till grund för denna text – *Autokrati AB*. I Anne Applebaums bok finns det mycket kunskap att hämta vad gäller de autokratiska och kleptokratiska regimernas syn på världen och sig själva, och deras internationella nätverkande som för närvarande sprider ut sig ut över världen.

Vad gäller frågan om den efterlängttade fredens inträde på jorden, menar jag att det går att tämligen säkert förutse det utifrån Martinus polanalyser. Inte så att det går att utläsa ett speciellt årtal eller liknande. Snarare handlar det om att det, på det samhällsekonomiska och politiska området, kommer att märkas tydligt när människors moraliska kompass vänder sig i fredens riktning. Enligt Martinus polanalyser är det först när tillräcklig många människor har uppnått en någorlunda jämn balans mellan sina båda poler som freden på allvar blir ett globalt realiserbart projekt. Fred kan heller inte uppnås utan att människor har krigat sig trötta intill total utmattning och den nuvarande stormaktsordningen har fallit samman. I ett sådant läge skulle en så kallad politiker av Trumps eller Putins kaliber aldrig bli vald. I stället skulle man spärra in dem där de hör hemma – i fängelset.

Martinus menar alltså att alla supermakter till sist kommer att gå under. Han argumenterar för att det i framtiden, som en följd av kommande svåra globala utmaningar i närtid, kommer att inrättas en världsöverhöghet som kommer att omöjliggöra en fortsättning av diktaturprincipens autokratiska och kleptokratiska styrelseskick. Likaså kommer vårt nuvarande kapitalistiska system att byta ut mot ett system som inte är baserat på pengar, utan på ett personligt arbetskvitto som, mot ett par timmars arbete i veckan, ger individen fri tillgång till de varor och dagliga förnödenheter som denne är i behov av. Denna pengalösa framtidsversion har Martinus redogjort för i *Livets Bog* del 1, kapitel 4.

Den framtida världsstaten kommer i enlighet med punkterna 3 och 9 att omöjliggöra varje form av diktatoriska erövrings- och våldstendenser på den politiska arenan. En global världspolis kommer att säkra varje lands fredliga och demokratiska styrelseskick. Vid den tidpunkten i människans utveckling föreställer jag mig att denna världspolis insatser inte behöver vara av dramatisk karaktär, utan att den utgör en mer understödande och ordningsskapande företeelse. Att upprätthålla lag och ordning kommer då inte att vara något problem, då de allra flesta av jordens invånare vid den tidpunkten befinner sig på en

utvecklingsmässig nivå där det universella kärleksbudskapet ”älska din nästa som dig själv” är organiskt förankrad i den enskildes själsliga struktur.

Jag avslutar denna artikel med tre Martinuscitat som behandlar stormakternas nuvarande status och kommande sönderfall.

”Och så länge det begynnande rättsväsendet för nationer eller stater, till exempel Förenta Nationerna, som vanligtvis betecknas som FN, endast har tillgång till en makt som är försvinnande liten i förhållande till den som stormakterna sitter inne med, blir det i hög grad stormakternas besittning av makt som till en viss grad bestämmer över inte bara FN, utan också så att säga över alla de små staterna. Och eftersom det inte är den färdiga sidan som dominerar hos dessa maktbesittare, är det klart att ofreden i världen inte kan avlägsnas så länge denna situation råder. Krig och rykten om krig kommer i stigande grad att florerar, till dess att den ofärdiga sidan hos människorna har övervunnits och människornas uppträdande inte längre är djuriskt, utan mänskligt. (*Den eviga världsbilden 2*, symbol 24, st. 9)

”Under nästa århundrade kommer stormakterna att förlora sin makt, och man kommer att samlas för att få ordning på världen genom att skapa en internationell folkrätt som förbjuder krig.” (Artikeln ”Den nya kulturen” st. 18. Min översättning.)

”Vad är restriktioner, valuta- och varukontroll, tullmurar och passvisum etc? De är de orsaker som nu under nödvändighetens och oskuldens kapp eller mask överallt tvingar diktaturen fram hos folkmedvetandet, helt oberoende av vilken regering man äger. Det är samma restriktioner som befordrar övertron att den demokratiska regeringsformen har gjort konkurs och att endast diktaturen är att föredra. Man menar således att endast en ’stark man’ kan råda bot på misären, bringa nationen på fötter och ge personlig frihet och välfärd åt alla. Så hyllar man den ’starke mannen’. Och så börjar - inte människornas frigörelse, utan en väldig jakt på skalper och huvuden, en jakt på alla och envar som vågar ha en annan mening eller tanke än diktatorns. Att vägen nu oavvisligen går mot koncentrationsläger, tortyr, slaveri, invaliditet, död och undergång för staten, folket och diktatorn, detta är endast vad som redan blivit ett faktum för världen genom alla de totalitära stater som i dag bara är ruinhögar och mentalt kaos. Och är det inte tillika ett faktum att de stater, som i dag är längst hunna i det totalitära systemet, har ännu vidsträcktare och mera djupgående personliga frihetsberövanden än de länder eller stater, som ännu till en viss grad leds av oskadda eller oförfalskade demokratiska principer, även om dessa principer helt visst också är på glid eller i förfall. Detta vill alltså återigen säga att det i verkligheten

överhuvud taget inte existerar något nationalregeringssystem som kan rädda världen. Världens frälsning är inte en fråga om nationell maktökning. Den är inte ett varu- eller penning-problem utan ett psykiskt problem.” (Artikeln *Den andliga vetenskapens nödvändighet*, kap 16, småbok 23)

Lars Palerius, Stockholm 4 mars 2025

Litteratur

Anne Applebaum *Autokrati AB – Diktatorerna som vill styra världen* (Albert Bonnier förlag 2024)

Anne Applebaum *Demokratins skymning* (Albert Bonnier förlag 2020).

Masha Gessen *Framtiden är historia* (Brombergs Förlag AB 2017)

Ruth Ben-Ghiat *Strongmen Mussolini to the Present* (W.W. Norton & Company 2023)

Martinus *Livets Bog* del 1–7 (Världsbild förlag)

Martinus *Den eviga världsbilden* del 1–6 (Världsbild förlag)

Martinus *Den intellektualiserade kristendomen* (Världsbild förlag)

Martinus *Meditation* (Världsbild förlag)

Martinus *Två slags kärlek* (Världsbild förlag)

Martinus *Det levande väsendets odödlighet* (artikeln ”Den andliga vetenskapens nödvändighet”, kap 16)

Karen Dawisha *Putin’s Kleptocracy: Who Owes Russia?* (2014)

Oliver Bullough *Moneyland* (2019)

Tom Burgis *Kleptopia* (2020)

Lars Palerius *Sanningens känsla – känslans sanning* (2025)

https://kosmologipodden.se/?page_id=4802

Internet

<https://www.google.com/search?q=Nordkoreansk+Juche&oq=Nordkoreansk+Juche>

<https://www.aftonbladet.se/ledare/a/25d3nq/vladimir-putins-strategi-ar-att-kolonisera-din-hjarna>

<https://www.ui.se/landguiden/lander-och-omraden/europa/polen/modern-historia/>

https://sv.wikipedia.org/wiki/Wojciech_Jaruzelski

https://sv.wikipedia.org/wiki/Enade_Ryssland

<https://www.euronews.com/2023/02/06/patriarch-kirill-worked-for-the-kgb-in-the-1970s-swiss-media-reports>

https://www.riksdagen.se/sv/dokument-och-lagar/dokument/skriftlig-fraga/oppositionella-roster-i-ryssland_h611863/

<https://www.foi.se/rest-api/report/FOI%20Memo%208519>